

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende

No. 513

De Goud-Rivier.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 AMSTERDAM.

DE GOUD-RIVIER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Het Hofbal.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Fonkelende elektrische kronen! Bloemengeur! Opgewekte muziek! Schuifelende voeten! Stemgemurmur! Schitterende diamanten en glanzende parelen op sneeuw witte schouders en boezems! Schoone vrouwen! Beroemde mannen! Een bal bij den kroonprins!

Het is tien uur 's avonds en het feest heeft zijn toppunt bereikt. Een keur van beeldschoone vrouwen in prachtige avondkleeding, een uitgelezen verzameling van geleerden, letterkundigen, leden van de balie, officieren in kleurenrijke uniformen, rijke kooplieden, fabrikanten, hooggeplaatste geestelijken van de Engelsche kerk, leden van de koninklijke familie, hertogen, baronets, lords, leden van het Lagerhuis, ministers, kortom de élite van het land was in het St. James Paleis van den Engelschen kroonprins, die pas van een verre buitenlandsche reis was teruggekeerd en die in dank voor de vele bewijzen van hartelijk welkom hem door het land betoond, dit feest had aangericht, vereenigd.

Het bal was zeer geanimeerd. Het was voorjaar en dus nog niet te warm om te dansen.

Raffles 513.

Bovendien had het toeval gewild, dat zich onder de dames een keur van jonge meisjes bevond, die door hare liefstalligheid, jeugd en schoonheid de algemeene aandacht tot zich trokken en dan ook geen enkelen dans behoeften over te slaan.

Er bevonden zich onder haar verscheidene erfdochteren, bezitsters van reusachtige fortuinen, terwijl er onder de mannen ook velen waren, die zich nog een levensgezellin moesten kiezen, zoodat dit bal dan ook reeds weken van tevoren was beschouwd als een soort huwelijksmarkt.

Onder de oudere dames en heeren, die in aangrenzende vertrekken kaart speelden of het bonte gewoel in de groote danszaal gade sloegen, was het onderwerp van het gesprek dan ook hoofdzakelijk gericht op het huwelijk of liever de vele huwelijken, die uit dit feest zouden voortvloeien.

Zou men onder de talrijke aanwezige jonge dames niet geweten hebben wie boven alle andere te verkiezen, daar allen in schoonheid met elkaar wedijverden, onder de heeren zou die keuze minder moeilijk zijn geweest.

Onder hen blonken er eenigen uit, die zich verre boven de anderen verhieven. Natuurlijk was aller aandacht in de eerste plaats gericht op den erfgenaam van den Engelschen troon, den toekomstigen koning en keizer van het wereldrijk, waar de zon nooit ondergaat, maar naast hem waren er eenigen, die tot de gasten behoorden en die door hun gestalte, hun gelaat, hun danskunst of door andere hoedanigheden aller oogen tot zich trokken.

Vooraf was er één hooge, slanke gestalte, die zich in de bijzondere gunst van de dames mocht verheugen. Hij sloeg geen enkelen dans over en de schoonste en rijkste dames schenen naar de eer te dingen aan zijn arm door de zaal te mogen wandelen.

Deze hooge, slanke gestalte behoorde aan Lord William Aberdeen, die met zijn secretaris Charles Brand tot de genoodigden behoorden, hetgeen zij waarschijnlijk te danken hadden aan het feit, dat er geen vereeniging van openbare liefdadigheid, geen hospitaal, geen weeshuis was, dat ooit tevergeefs een beroep had gedaan op zijn bekende en overgrootte mildheid.

Wanneer een der genoemde instellingen, in welke stad deze zich ook mocht bevinden, zich tot hem gewend had, hetzij in den persoon van een der regenten of per brief, dan kon men er zeker van zijn, dat in een der eerstvolgende dagen een bezoek zou worden gebracht door den lord of door zijn secretaris, die dan inzage van de boeken verlangde, zich op de hoogte liet stellen van de aangelegenheden en nooden van het instituut en waarop dan, wanneer dat onderzoek had uitgemaakt, dat hier werkelijke en gewoonlijk spoedige hulp noodzakelijk was, een gift volgde, niet van een duizend pond sterling of zoo, maar van een zoodanige som, dat het bestuur der aanvragende instelling gewoonlijk voor goed uit den nood was, daar de geschonken som niet alleen voldoende was om in de eerste behoeften te voorzien, maar tevens den grondslag uitmaakte van een kapitaalje, dat gevormd kon worden, uit de rente waarvan men in het vervolg alle onkosten bestrijden kon.

Een ieder kende deze bijzondere milddadigheid en vrijgevigheid van Lord Aberdeen, maar niemand wist waar dit lid van den Engelschen adel het geld vandaan haalde om deze aanzienlijke sommen te kunnen geven. Trouwens niemand vroeg er ook naar. Men beschouwde hem algemeen als schatrijk en daarmee uit.

Lord William Aberdeen was dan ook in werkelijkheid zeer rijk, buitengewoon rijk, zóó rijk zelfs dat hij zelf niet precies wist wat hij bezat.

Nog niemand had het ooit gewaagd te vragen

waar hij deze rijkdommen vandaan had gehaald en dit ook niet noodig geoordeeld. Wellicht dacht men, dat hij zijn groot fortuin had geërfd, hetgeen ook zeer voor de hand lag, daar hij het moeilijk in den handel kon hebben verdiend. Hij was nog jong, ofschoon het ravenzwarte haar aan de slapen een weinig begon te grijzen en de kleine rimpeltjes, de zoogenaamde kraaienspootjes, zich aan de ooghoeken begonnen te vertoonen. Dit echter deed hem in de oogen van velen nog interessanter schijnen en menig paar meisjesoogen werd dien avond in stille bewondering en misschien wel hoop, naar hem opgeslagen.

Deze algemeene aandacht en bewondering nam nog toe, toen Lord Aberdeen op speciaal verzoek van den kroonprins, die zich eenigen tijd zeer minzaam met hem had onderhouden, zich naar den vleugel begaf om op dit instrument zijn groote vaardigheid te toonen.

Wel twintig minuten lang, gedurende welk tijdsverloop Lord Aberdeen eenige mazurka's van Chopin, walsen van Strauss, sonates van Mozart, het menuet van Paderewski en eenige fantasieën van hem zelf liet hooren, was het doodstil in de groote zaal, waarna een applaus losbarstte, dat in zijn spontaniteit zeldzaam mocht heeten met het oog op het bekende flegma der Engelschen.

Lord Aberdeen bleef echter dezelfde koele, hooghartige persoonlijkheid. Niets scheen hem uit zijn evenwicht te kunnen brengen en nadat het dansen hervat was, vroeg hij, waarschijnlijk om zijn neutraliteit en onverschilligheid te laten blijken, een heele reeks minder door schoonheid bevoorrechte meisjes achter elkaar. Deze arme muurbloempjes gevoelden zich door deze eer die haar te beurt viel, hoogelijk vereerd en het gevolg was, dat zonder een enkele uitzondering de geheele dameswereld wel aan zijn voeten had willen vallen.

Eindelijk tegen een uur of twee in den nacht, terwijl het bal nog in vollen gang was, scheen hij er genoeg van te krijgen, want, na een langzame sleepende wals te hebben gedanst met Miss Gurensky, een schoone, donker oogige erfgename van Poolische afkomst, wier rijkdommen fabelachtig groot waren, trok hij zich met Charles Brand in een nevenzaal terug, dronk daar een paar glazen champagne en stak een cigarette op.

Wanneer die twee mannen zoo naast elkaar stonden, kon men een groot verschil tusschen hen opmerken. Lord Aberdeen was groot en slank met zwart haar en lichte, grijze oogen, die soms met een ingehouden staalhard gloed konden schitteren. Zijn secretaris was ook een knap man, maar van geheel ander soort. Hij was eer klein dan middelmatig te noemen, maar overigens goed geproportioneerd, ofschoon een weinig naar cor-

ulentie neigende. Zijn krullende haren waren blond en zijn groote oogen blauw, terwijl zijn mond eeuwig naar lachen stond.

Terwijl de twee mannen zoo naast elkaar stonden viel het verschil in hun uiterlijk nog meer op.

Zoo bleven zij eenigen tijd naar het dansen en het drukke gewoel in de danszaal staan kijken.

— De geheele wereld ligt aan je voeten, Edward, zei Brand, zijn meester, die tevens zijn vriend was geworden in den loop der jaren, aansprekend.

Lord Aberdeen antwoordde niet direct, maar trok zijn schouders op, terwijl er 'n minachtend lachje om zijn fraai gevormde lippen speelde.

— Vanitas vanitatum, Charly, zei hij eindelijk, Brand aankijkend.

— Hè, Edward, jij bent nu ook altijd dezelfde. Kan dan niets je eens uit je gewone onverschilligheid opwekken? In deze zaal is nu werkelijk, wat men noemen kan, de fine-fleur van de jonge dames uit den Engelschen adel vereenigd. Schoonheid, jeugd, rijkdom! En allen liggen aan je voeten. Je hebt maar één woord te spreken en de mooiste, rijkste, edelste erfdochter zal het zich tot een eer rekenen je naar het altaar te vergezellen.

— Charly, praat me er niet van! klonk de stem van Lord Aberdeen en de toon waarop deze woorden werden gezegd, was hard.

Brand schrok er even van en wierp een schuinen blik op zijn vriend, dien hij nog nimmer zoo tot zich had hooren spreken.

— Neem me niet kwalijk, Charly, — hervatte Lord Aberdeen — maar dit onderwerp maakt me altijd eenigszins korzelig. Ik schijn van ander hout te zijn gesneden dan mijn mede-schepselen. Ik heb ander bloed in mijn aderen, dat niet door het liefdevuur schijnt te kunnen worden verhit.

Al die jonge dames, wier schoonheid ik gaarne erkennen wil, laten mij koud of liever mijn bewondering gaat niet uit boven die, welke ik ook zou kunnen toonen voor een mooi paard, een kostbaar voorwerp, een schilderij, een bouw-werk.

— Maar, Edward...

— Neen, stil, laat me uitspreken. Het is geen aanstellerij. Ik weet wat je zeggen wil, want we hebben het hier wel meer over gehad. Soms voel ik me wel eens eenzaam en schijnt er een vaag verlangen in mij op te komen naar een levensgezellin, maar wanneer ik mijzelf dan dwing wat dieper op dit denkbeeld in te gaan, dan is het alsof er een slagboom komt tusschen mijn hoofd en mijn hart en voel ik niet de minste neiging meer mijn lot aan dat van een vrouw te verbinden. Dan voel ik mij na zulk een gedachten-gang eens zoo gelukkig temidden tusschen mijn boeken, mijn vermaken, mijn... werk en met jou

en onze braven Henderson aan mijn zijde. Dát is mijn wereld en daarin voel ik mij gelukkig.

— Maar zou je dan nooit iets anders willen, Edward? Heeft het leven dat je leidt dan nog steeds dezelfde aantrekkelijkheid voor je als toen je er mee begon?

— Nu, Charly, nu je er me naar vraagt, moet ik eerlijk zeggen, neen. Ik voel soms in mij een groot, onbevredigd verlangen, ofschoon ik niet weet hoe ik dat zou moeten bevredigen. Vandaar dan ook, dat ik het plan heb gemaakt om eens er op uit te trekken. Niet op mijn gewone wijze om allerlei avonturen na te jagen. Niet om mijn brandkast aan te vullen, teneinde alle vragers met volle handen te kunnen geven wat zij mij komen verzoeken, maar om eens mijzelf in een andere omgeving over te plaatsen, om eens een andere wereld te zien, andere genoegens te smaken, kortom om ook eens de andere zijde van het leven te leeren kennen.

Misschien als ik van zoo'n tocht terugkom, dat ik dan meer weet te genieten van hetgeen mij nu somtijds verveelt en walgt, misschien dat ik dan dankbaarder ben voor hetgeen mij het leven tot dusverre heeft geboden....

Nadat hij dit gezegd had bleef hij eenige oogenblikken in gepeins staan. Zijn blik gleed door de zaal en hij zag hoe menig schoon oogenpaar naar hem werd opgeslagen, hoe menig schoon vrouwengelaat naar hem werd opgericht in de hoop, dat een vriendelijke blik uit die staalgrijze oogen haar mocht treffen.

Brand merkte het en keek zijn meester glimlachend aan.

Deze begon nu ook te lachen, draaide zich op zijn hielen om en zei nog eens:

— Vanitas vanitatum. Ijdelheid der ijdelheden, Charly. Ik kan het niet langer aanzien. Ga je mee, Charly? Er valt nog een hoop te doen voor morgen.

De beide mannen, die reeds afscheid hadden genomen van hun gastheer, die zich ook reeds in zijn vertrekken had teruggetrokken, begaven zich naar de statietrap, daalden den vuurrooden looper, die op de treden lag, af, lieten zich in de schitterend verlichte hal hunne hoeden, overjassen en handschoenen geven en stapten in de hun wachtende automobiël, een reusachtige limousine, bestuurd door een zeer forschen en grooten man, een reus bijna, die naar den naam Henderson luisterde en reeds vele jaren in dienst was van den rijken lord, wiens factotum hij in den loop dier jaren geworden was.

Deze chauffeur, wiens taak voornamelijk bestond in het schoon houden en besturen van de talrijke automobielen, welke aan zijn zorgen waren toevertrouwd, was een toonbeeld van eerlijkheid en trouw. Hij was aan zijn meester

gehecht met de aanhankelijkheid van een hond en zou voor hem door het vuur gegaan zijn.

Lord Aberdeen rekende dan ook op hem, zooals men rekent op een trouw vriend en dat vertrouwen was ook nog nimmer beschaamd.

Dat was een voornaam punt, want indien hij daarop niet had kunnen vertrouwen, zou de wereld vreemde dingen te weten zijn gekomen. Wanneer Henderson had gepraat dan zou het misschien reeds vele jaren geleden uitgekomen zijn wie Lord Aberdeen eigenlijk was en waar hij zijne ontzaggelijke rijkdommen, die onuitputtelijk schenen, vandaan haalde.

Dan zou men, de groote, duizendkoppige men, misschien niet meer zoo hoog hebben opgezien tot den rijken lord, maar hem integendeel met verachting den rug hebben toegewend, vooropgezegt altijd, dat men daartoe de gelegenheid had gehad en de drager van den roemrijken naam Aberdeen niet voor goed van het aardrijk was verdwenen, of, vergeten en versmaad, zijn overige levensdagen in een donkere gevangenis had moeten doorbrengen.

Want Lord Aberdeen oefende een ambacht uit, dat de beschaafde wereld niet erkent. Hij had zich door zijn werk buiten de wet geplaatst, die hij verachtte en waaraan hij zich dan ook niet stoorde.

Hij ging van het principe uit, dat de maatschappij niet deugde. Maar hij zag tevens ook zeer duidelijk in, dat die maar niet zoo, één twee drie, zooals de bolsjewisten dat willen, omgevormd kan worden tot een ideale samenleving. Hij begreep, dat die verandering eens moest komen, maar dat de evolutie, die dat zou te weegbrengen, slechts langzaam kon werken, dat er jaren, zelfs eeuwen zouden moeten voorbijgaan eer het zoo ver was. Maar zijn rusteloze geest voelde zich ongeschikt om kalm toe te kijken naar het zich moeizaam voltrekkende proces en hij had dan ook jaren geleden bij zich zelf besloten, te doen wat hij kon om het lot te verzachten van de minder met aardsche goederen bedeelden. Hij wist heel goed, dat hij daardoor iets deed, dat in de oogen van de huidige maatschappij onduldbaar was, maar hij stoorde zich daaraan niet en nam af van hen die te veel hadden, om dat te geven aan hen die te weinig hadden.

Om kort te gaan: Lord William Aberdeen was een dief, die stal van de rijken om aan de armen te kunnen geven. Hij was een dief, een groote dief, maar een gentleman-dief, een gentleman-inbreker, De Groote Onbekende, Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Dit alles was slechts aan drie levende wezens

bekend. Aan hem zelf, aan zijn secretaris Charles Brand en aan zijn chauffeur James Henderson en dit drietal was het dan ook, dat steeds bijeen was, wanneer er dingen werden gedaan, die voor de overige menschheid een raadsel bleven en niemand had het ook maar ooit één oogenblik in zijn hoofd gehaald, om den naam van Lord William Aberdeen te verbinden met dien van Lord Edward Lister en indien iemand die veronderstelling had durven uiten, zou men hem waarschijnlijk voor een ongeneeslijken, olschoon goedaardigen krankzinnige hebben aangezien.

Het pseudoniem, waarachter Raffles reeds jaren zijn dubbel leven verborg, was dan ook nog nimmer in gevaar gebracht en indien er zich niets bizonders voordeed, zou dit waarschijnlijk ook nog jaren zoo blijven, ofschoon met het leven dat Raffles leidde en dat natuurlijk een groot aantal gevaren met zich medebracht, dit toch nimmer met zekerheid viel te voorspellen.

De groote handigheid echter, ja de wetenschappelijke wijze waarop hij bij het uitvoeren van zijn arbeid te werk ging, konden wel het vermoeden vestigen, dat er voorloopig nog geen gevaar dreigde.

Thans echter scheen Raffles van deze levenswijze overzadigd te zijn, want hij had het voornemen gemaakt met zijn vertrouwden secretaris een reis te gaan maken naar Canada, waar hij van plan was op grof wild te gaan jagen.

Hij had daartoe reeds eenige weken van te voren orde op zijn zaken gesteld, het weinige personeel, dat hij had, naar huis gezonden, om ook eens van een langdurige vacantie te genieten, terwijl hij zijn chauffeur Henderson met een flinke gratificatie weggezonden had en vrijaf had gegeven tot op het oogenblik, dat hij hem weer noodig zou hebben, als wanneer hij hem dan een telegram zou zenden, teneinde hem op een of andere plaats van den aardbol te ontmoeten.

De laatste dienst, dien de reusachtige chauffeur zijn meester bewees, bestond in het bezorgen van diens bagage aan boord van de „Atlantic”, een der grootste mailstoomers van de Green Star Line, welke maatschappij een geregelde dienst tusschen Quebec en Liverpool onderhoudt.

Dit geschiedde op den dag na het hofbal en om vijf uur 's middags hadden Raffles en Brand reeds afscheid genomen van den goedhartigen chauffeur, die bij de gedachte, dat hij zijn meesters in zoo'n tijd niet zou zien, zijn ontroering nauwelijks bedwingen kon.

De boot lichtte het anker om zeven uur 's avonds en men vertrok in de hoop, dat men, vóór vijf volle dagen verstreken waren, weer voet aan land in Canada zou zetten.

Hoofdstuk II

Romantiek.

Tien dagen waren verloop en wie Raffles en Brand op het hoibal hadden gezien en hen nu wederom had kunnen gadeslaan, zou eenige moeite hebben gehad hen te herkennen.

Niet dat de beide mannen in hun gelaat waren veranderd, neen, Raffles had nog hetzelfde fraai besneden gelaat en dezelfde staalgrijze oogen en denzelfden donkeren haardos, terwijl Charles Brand nog met dezelfde onbezorgde uitdrukking in zijn blauwe oogen de wereld inkeek, maar hun kleeding was nu van geheel anderen aard, en men zou verwonderd hebben gestaan, dat kleeren een zoo geheel andere persoonlijkheid van één en denzelfden mensch kunnen maken.

Raffles was gekleed in een stevig leder-costuum, dat hij met een bruin lederen gordel om zijn lichaam kon vastnoeren en dat zijn slanke gestalte alle recht deed wedervaren, ofschoon het toch den indruk maakte, alsof hij iets minder lang was geworden.

Dit was in hoofdzaak te wijten aan het dikke leder van zijn costuum, dat hem meer gevuld deed schijnen dan hij in werkelijkheid was.

Daarentegen leek Brand in zijn jachtpak groeter geworden. Het kleeedde hem voortreffelijk en ook de groote Stetson-hoed met den platten rand en den slappen hoogen bol stond hem even goed als Raffles.

Beiden beschikten over twee groote knapzakken, een fraai met zilver beslagen dubbelloops-geweer en een patronengordel, dien zij naar verkiezing over hun schouder of hun middel konden dragen.

Aldus gewapend zouden zij zich naar de dichte wouden begeven, die zich bevinden op de berg-hellingen langs de rivieren en zij verheugden zich reeds op een heerlijken jachttocht, die zoo lang zou duren als zij zelf wilden en zeker niet zou eindigen, vóór zij er genoeg van kregen.

Thans echter lagen hun uitrustingsstukken in een hoek van het vertrek, waarin zij zich bevonden en dat de helft besloeg van het huis, dat zij te Tantael hadden gehuurd.

Tantael was een kleine nederzetting in den staat Manitoba, die zich ten noorden en ten westen van Ontario uitstrekt. Het plaatsje was gelegen aan het Cedar Lake, een uitlooper van het Winnipeg Meer, op het punt waar de rivier de Saskatchewan zich in dit meer stort. De geheele bevolking, die hoogstens vijf honderd zie-

len uitmaakte, bestond hoofdzakelijk uit Fransche Canadeezen, onder wie zich verschillende ongunstige typen bevonden.

De reizigers hadden zich bij hun aankomst naar den Sheriff begeven en hem het doel van hun bezoek bekend gemaakt. De Sheriff was een beschaafd man, die hen van harte welkom heette en hen vervolgens met alles wat zij weten wilden ten dienst stond.

Hij had hun een voortreffelijke route aange-wezen, hen geholpen bij het koopen van hun uitrusting, kortom hen op allerlei wijzen met raad en daad terzijde gestaan.

Ook had hij hen gewaarschuwd voor eenige individuen, die geen al te goeden naam hadden, maar tamelijk wel ongevaarlijk gebleken waren gedurende de laatste jaren, daar zij overal waren signaleerd, zoodat iedereen hen kende en op zijn hoede voor hen was. Hierdoor ontbrak hen de gelegenheid om veel kwaad uit te richten, maar de Sheriff meende er toch goed aan te doen de beide mannen tegen hen te waarschuwen, daar het lang niet onmogelijk was, dat zij de nieuw aangekomenen als een goede en gemakkelijke prooi zouden beschouwen, iets dat niet zonder gevaar was in deze streek, die als het ware op de grens ligt van de beschaving en waar diefstal en moord wel niet veelvuldig voorkwamen, maar ook niet zeldzaam waren.

Raffles dankte den Sheriff voor zijn attentie, maar verzekerde hem, dat hij niet bang was, daar hij in zijn leven al voor zoo vele gevaren had gestaan en zooveel avonturen had beleefd, dat hij, hetgeen hem hier mogelijkerwijze te wachten stond, zich zeker wel in staat achtte het hoofd te kunnen bieden.

De Sheriff scheen maar half tevreden met dit antwoord, daar hij onder het spreken voortdurend gekeken had naar de fijne, wel onderhouden handen van Raffles en Brand, waardoor hij waarschijnlijk den indruk had gekregen te doen te hebben met een paar rijke nietsnutters en leegloopers, die nu eens voor de afwisseling een kijkje wilden gaan nemen in de bosschen van Canada, maar die zich zeker geen goede voorstelling konden maken van het leven dat hen hier wachtte en weldra blij zouden geven niet opgewassen te zijn tegen de vermoeienissen en ontberingen, die een dergelijk leven biedt, om dan nog te zwijgen van de gevaren, die den jager zoowel van de dieren als van de menschen dreigen.

Raffles was dit niet ontgaan, maar hij oordeelde het toch maar verstandig om niet verder op dit onderwerp in te gaan, daar hij anders misschien gedwongen zou zijn geweest nadere uitleggingen te geven over zijn levenswijze in het beschaafde Europa.

Toen zij dan ook afscheid hadden genomen van den Sheriff, waren zij er in hun hart van overtuigd, dat de goede man het nog lang niet met zich zelf eens was of hij die twee gentlemen, die natuurlijk van het ruwe leven, dat den jager in de Canadeesche bosschen te wachten staat, niet het minste begrip hadden, zoo maar mocht laten gaan, of dat hij hen moest tegenhouden of ten minste een goed en sterk geleide opdringen.

Gelukkig echter gebeurde dit alles niet, want Raffles zou natuurlijk de grootste moeite hebben gehad, den braven Sheriff van dit plan af te brengen en hij dankte zijn goed gesternte, dat de man onkundig was van het feit, dat Raffles als een der meest gevierde gasten op het hofbal van den kroonprins met gravinnen, hertoginnen en andere hoog geplaatste ladies had gedanst, want in dat geval zou hij hem zeer zeker ongeschikt hebben geacht voor hetgeen hem in de schoone, maar woeste natuur der Canadeesche bosschen te wachten stond.

Terwijl Raffles en Brand in het woonvertrek van hun gehuurde hut hun middagmaal, dat Brand zelf bereid had, voortreffelijk hadden laten smaken, kwam hen dit alles in de gedachte en nog lang zaten de beide mannen over dit onderwerp na te praten.

Maar eindelijk raakte deze stof toch uitgeput; zij hadden hun groote, ruwhouten stoelen met matten zittingen naar het eenige venster geschoven en zaten nu, met de pijp in den mond, naar de lucht te kijken, waar in het westen een goudgele gloed getuigde van een schitterenden zonsondergang.

— Dat is poëzie, Charly, zei Raffles na een lange pauze, terwijl hij zijn makker met een guitigen lach om de lippen aankeek.

Deze echter zag dat lachje niet, maar hield den blik gevestigd op het landschap vóór hem, dat onder het stervende daglicht zich nog bekoorlijker voordeed dan in het felle middaglicht.

— Dat is het zeker, Edward, antwoordde hij, poëzie en romantiek.

— Je zegt dat op een toon alsof we daar in Londen heelemaal geen romantiek hebben gekend, Charly, en als je dat werkelijk ook vindt, dan moet me toch van het hart, dat ik je een tikje ondankbaar vind. Me dunkt, dat we toch nooit over gebrek aan romantiek hebben te klagen gehad.

— Dat is zoo, Edward, maar de romantiek,

die jij bedoelt is wel van een weinig anderen aard, vind je zelf ook niet? Zeker, er was romantiek, overvloed van romantiek zelfs, maar die je gewoonlijk alleen dan merkte, wanneer het avontuur, of hoe je het anders noemen wilt, veilig en wel achter den rug was. De romantiek, die ons thans te wachten staat, is direct merkbaar, daar geniet je van, zoodra je je neus buiten de deur hebt gestoken. Je zult dat zelf ook wel ondervinden en moeten bekennen dat ik gelijk heb.

— Dus jij bent van oordeel, dat er verschillende soorten romantiek bestaan?

— Ja zeker!

— Laat dan eens hooren hoe jij dat artikel onderverdeelt.

— Nu ja, daar doe je nu weer zoo'n eigenaardige vraag....

— Je wilt zeggen, dat een dom mensch meer kan vragen dan een verstandig mensch kan antwoorden, hè, zeg het maar gerust.

— Neen, dat wil ik niet zeggen, maar ik bedoel alleen, dat het moeilijk is zoo iets onder woorden te brengen. Eigenlijk heeft alles zijn eigen romantiek. Wat wij tot dusverre ondervonden hebben, zou ik willen noemen de romantiek van het gevaar, maar zooals ik al zei, die romantiek komt pas als het gevaar voorbij is en je er rustig, in je stoel zittend, over kunt praten.

— Noem dan alleen eens een paar andere soorten romantiek.

— Nu, bijvoorbeeld: De romantiek van het zwerversleven, dat ons nu te wachten staat. Niet alleen, dat je die al zwervende geniet, maar je proeft die al bij voorbaat.

— Verder!

— Nu.... de romantiek der liefde.

— Aha! Moet die er ook weer bij te pas komen? Nu Charly, ik geloof dan dat ik m'n heele leven van die laatste romantiek wel nuchter zal blijven!

— Dat kan best zijn, Edward, dat wil ik volstrekt niet tegenspreken. Jij met je bijzondere geaardheid lijkt mij ook werkelijk immuun te zijn tegen de pijltjes, die dat kleine, naakte liefdegodje zoo kwistig afschiet. Maar toch.... wie weet? Het zou toch heusch niet onmogelijk zijn, dat je op dat punt een Achilles-hiel bleek te bezitten. Laten we nooit den dag prijzen vóór hij om is.

— Gelijk heb je, Charly, zei Raffles lachend, terwijl hij zijn pijp uitklopte en een versche begon te stoppen, ik zal goed uit mijn oogen kijken en ik beloof je, dat ik, ofschoon ik dat nog nimmer heb gedaan, op de vlucht zal slaan zoodra ik onraad bespeur.

De beide vrienden lachten ongedwongen en verlieten de hut om hun gewone avondwandeling te doen.

— Hoe laat vertrekken we? vroeg Brand, nadat zij eenigen tijd zwijgend naast elkaar hadden voortgestapt.

— Al vroeg, Charly, luidde het antwoord. De boot gaat morgenochtend zeven uur en vóór dien tijd moeten we alles gereed hebben. Denk er om, dat we thans geen Henderson bij ons hebben en dat we alles zelf moeten doen.

— Dan zullen we het van avond maar niet te laat maken en een beetje bijtijds naar bed gaan.

Nadat de vrienden een half uur gewandeld hadden, keerden zij langs een anderen weg naar de hut terug en wilden juist de treden naar de deur opgaan, toen zij bemerkten dat daarop een gestalte zat, die zij in de groeiende duisternis niet hadden opgemerkt.

De gestalte, die, nadat zij genaderd waren, opgestaan was, stond nu voor hen en zij zagen, dat het een vrouw was, die zich met een verontschuldiging wilde verwijderen.

Brand, die zich nog niet geheel en al aan den invloed van de beschaving had kunnen onttrekken, kon niet nalaten haar aan te spreken en te vragen of hij haar met het een of ander van dienst kon zijn.

— Als u blijft, mijnheer, luidde het antwoord, dat in onberispelijk Engelsch, hoewel met een zeer eigenaardig accent en op een zangerigen toon werd gegeven. Ik ben hier zoo juist aangekomen en volkomen vreemd. Ik zou u zeer dankbaar zijn als u mij het huis zou willen toonen, waar de dokter woont.

— De dokter? vroeg Brand. Zijt gij ziek?

— Neen, antwoordde het meisje, want naar de stem te oordeelen was zij nog zeer jong. Neen ik ben niet ziek, het is voor een ander, dat ik hulp ben gaan halen.

— Ik geloof, dat ik u teleur moet stellen, zei Brand. Voor zoo ver ik weet, woont hier geen dokter. U zult naar Livingstone moeten gaan, maar dat ligt nog op twee dagreizen van hier. Is er haast bij het geval?

De stem antwoordde niet onmiddellijk en toen zij weer klonk, was er duidelijk een toon van teleurstelling in te bespeuren.

— Ik weet niet of er haast bij is, mijnheer, ik verliet mijn moeder reeds een week geleden. Zij had haar arm gebroken en ik vrees, dat die niet goed gezet is....

— Laten we hier niet blijven staan, aldus mengde zich thans Raffles in het gesprek. Het is hier zoo donker dat wij elkaars gelaat niet kunnen onderscheiden. Het is zeer goed mogelijk, dat ik u kan helpen, maar ik moet wat meer bijzonderheden van u hooren.

Charly, ga even voor en steek de lamp op, wil je?

Brand was reeds de treden opgesneld, opende de deur met den ruwen, ijzeren sleutel en trad het eenige zitvertrek binnen, dat de hut bezat. Met een paar rappe handen maakte hij het toilet van de kamer, zoodat hij de vrouwelijke gast een waardige ontvangst kon bereiden.

Toen Raffles met het meisje binnen kwam, kon hij een glimlach nauwelijks weerhouden. Hij herinnerde zich onmiddellijk het gesprek, dat hij in den vooravond met Raffles had gehad over de romantiek der liefde en maakte bij zich zelf de opmerking, dat zijn vriend voor de verleidelijkheden van deze vrouw zeer zeker niet op de vlucht zou behoeven te slaan.

Zij was, om een zacht woord te gebruiken, allerzonderlingst gekleed. Zij had een onderwetschen regenmantel over een veel te langen rok aan en daar beide kleedingstukken van een onbestemde kleur waren, die het midden hield tusschen donker groen en blauw, zoodat zij den indruk gaven danig verschoten te zijn, was het geheel niet zeer aantrekkelijk. Maar de gekste indruk werd nog gemaakt door haar schoeisel en haar hoed. Laatstgenoemd voorwerp was van een zeer onderwetsch model en had, uit de verte bezien, den vorm van een schotel, een schotel, die eigenlijk voor het doel veel te klein was en dan ook boven op haar blauw-zwarte haren als het ware stond te dansen.

Maar hare schoenen waren een schilderij. Zij waren niet nieuw meer, maar bovendien veel te groot voor de voeten van de draagster, die klaarblijkelijk op een zeer klein voetje kon bogen. De punten waren omgekruld naar boven en de hakken waren scheef geloopt.

Het geheel maakte al een zeer goedkoop indruk.

In zonderling contrast hiermede was echter de persoon, die dit bonte all-gaartje droeg. Het meisje, dat zich zoo zonderling had toegetakeld, had een fijn besneden gezichtje, dat volgens onze Europeesche begrippen misschien een weinig te kleurrijk zou zijn geweest. Het was duidelijk, dat zij Indianenbloed in de aderen had, waarop dan ook hare donkerbruine, bijna zwarte oogen wezen. Hare wenkbrauwen waren evenals hare hoofdharen blauw-zwart, terwijl het laatste blijkbaar sterk krulde, daar het nauwelijks onder het malle hoedje in bedwang te houden was.

Ook was duidelijk te zien, niettegenstaande de onbevallige kleedij, waarover zij beschikte, dat zij een fraai figuurtje had, zoodat het des te meer verwondering mocht baren, dat zij zich zoo zonderling had toegetakeld.

Ook Raffles scheen het zonderlinge contrast te hebben opgemerkt en haar verschijning een weinig lachwekkend te vinden, want hij beet zich

op de lippen en scheen met moeite een glimlach te onderdrukken.

Het meisje scheen echter volkomen onbewust te zijn van den indruk, dien zij gewekt had, want haar gezichtje stond ernstig en er lag een smeevende uitdrukking in hare donkere oogen.

Raffles was echter te veel gentleman dan dat hare verschijning eenigen invloed kon hebben op zijn voornemen om haar te helpen; hij bedwong zich dan ook onmiddellijk en vroeg haar om een eenigszins uitvoerige mededeeling over den toestand harer moeder.

Het meisje vertelde nu, dat zij ongeveer zeven dagreizen van Tantael woonde, waar haar moeder het ongeluk had gehad te vallen over een omgevallen boom, waardoor zij blijkbaar haar arm gebroken had.

De medicijnman had haar zoo goed mogelijk verbonden, maar niet veel meer bereikt dan dat hij haar erg veel pijn had veroorzaakt, terwijl hij zelf er ernstig aan scheen te twijfelen of hij wel wat goeds had gedaan. Zij had toen eenkordaat besluit genomen en was hierheen gekomen, in de hoop een dokter te zullen vinden, die bereid zou gevonden worden met haar mede te gaan om de zieke te behandelen.

— Maar waarom hebt ge uw moeder dan niet mede genomen? vroeg Raffles, het is toch zeer te bezien of een dokter, vooropgesteld, dat ge er hier een gevonden had, met u zou zijn meegegaan en al zijn andere patienten daarvoor in den steek gelaten had.

Het meisje keek eenigszins bedremmeld. Blijkbaar had zij zich hiervan geen rekenschap gegeven en had zij met kinderlijk vertrouwen wel gedacht, dat men haar verzoek onmiddellijk zou inwilligen. Bovendien scheen zij nog iets op het hart te hebben.

Raffles merkte dit en vroeg haar of zij nog iets te zeggen had.

— Als u blijft, mijnheer, zeide zij ten slotte op haar eigenaardigen zangerigen toon, die lang niet onmelodieus was, als u blijft, mijnheer. Het behoeft niet voor niets. Ik heb...

Zij zweeg verlegen stil en bracht na lang frommelen aan haar rok een bruin leeren zakje te voorschijn, dat zij op tafel legde en naar Raffles toeschoof.

— Ik heb dit meegebracht en denk wel, dat dit een kleine vergoeding zal zijn voor de diensten, die ik vraag.

Het meisje had, zooals de beide mannen opmerkten, een keurige wijze van zich uit te drukken.

Zij keek Raffles hierbij vol verwachting aan en schoof het zakje nog wat dichtër naar hem toe.

— U hebt me zoeven gezegd, dat u misschien in staat waart mij te helpen. Zijt gij een

geneesheer? Zoo ja, dan moogt ge dat alles hebben, als u met mij mee wilt gaan. Mijn moeder is te oud om dien langen weg af te leggen, vooral nu haar arm zoo veel pijn doet. Zoudt u met mij mee willen gaan?

Raffles had, terwijl zij dit zeide, het lederen zakje opengemaakt en slaakte een kreet van verrassing. Het zakje bevatte een hoeveelheid zeer fijn, geelachtig poeder, dat, naar hij direct zag, zuiver stofgoud bleek te zijn.

— Hoe komt ge daaraan? vroeg Raffles, weet ge wel dat dat goud is?

— Ik weet het, mijnheer, luidde het antwoord. Het is uit onze streek afkomstig en ik heb het verzameld, omdat ik weet, dat het hier veel waarde heeft en ons dus groote diensten zou kunnen bewijzen.

Raffles keek van het zakje naar de spreekster en merkte op hoe trouw en onschuldig de donkere oogen naar de zijne opblikten. Hij trachtte er in te lezen en het was hem alsof hij zag hoe dit meisje, met groote spaarzaamheid, hoopje bij hoopje van het kostbare stof, waarvan waarschijnlijk nu en dan kleine hoeveelheden in haar streek werden gevonden, had bewaard en verzameld en nu haar geheelen rijkdom wilde geven om haar moeder beter te maken. Indien het maar even kon zou hij haar helpen.

— Goed, mijn kind, zeide Raffles, terwijl hij het stofgoud weer zorgvuldig in het zakje deed. Ge moogt dat alles houden. Uw goud verlang ik niet en als ik er toe in staat ben, zal ik heel graag uw moeder behandelen. Zeg mij waar het dorp gelegen is, waar ge woont.

— Zeven dagen reizen naar het Noorden, voorbij het Cree meer, antwoordde zij, de plaats waar ik woon heeft geen naam, ten minste niet die in de boeken bekend is. Wij noemen haar Hawata. Ik zal met u mede gaan om u den weg, dien ge alleen nooit zult vinden, te wijzen. Wij kunnen met de boot gaan, die morgenochtend vertrekt en die ons zal brengen tot de laatste aanlegplaats van Lake of the Woods. Dan moeten wij een halven dag loopen en komen dan aan een plek waar mijn kano ligt en waarmede ik u kan brengen tot de Foster Lakes. Van daar af is het nog een korte weg. Is deze heer uw broeder?

Deze vraag kwam zoo zonderling achter hare verklaringen aan, dat Raffles zoowel als Brand er een weinig verbluft van was en het eenige oogenblikken duurde voor het goed tot hen doorgedrongen was, wat zij weten wilde, maar toen schudde Brand lachend zijn krullebol en zei:

— Neen, Miss....

Hij aarzde even, want hij wist niet goed hoe hij haar moest toespreken en kende haar naam niet.

— Maskawita, noem mij als u blijft Maskawita, mijnheer. Dat is mijn naam.

De naam klonk al even zonderling als haar verschijning geweest was, maar het was een naam en dat was voldoende.

— Neen, Miss Maskawita....

Maar het meisje schudde nu haar hoofd, zoodat het malle hoedje dreigde af te vallen. Zij stond op, boog een der knieën ter aarde en legde de hand van Raffles op haar voorhoofd. Toen zeide zij:

— Ik ben uw dienaar, noem mij niet Miss, maar Maskawita. Dat is mijn naam.

De manieren en de woorden van het meisje hadden iets onweerstaanbaars en namen de beide mannen onmiddellijk voor haar in.

Raffles bukte zich en richtte haar op.

— Het is goed, Maskawita, zeide hij, terwijl hij zijn stem zoo zacht mogelijk liet klinken. Wij zullen met u mede gaan, om uw moeder te genezen. Ik ben een geneesheer en deze heer is mijn vriend en assistent. Ik heet Johnson en noem hem maar Brand.

— Mijnheer Joensoen en mijnheer Boerand? vroeg zij met haar eigenaardig accent, terwijl zij de namen meer zong dan zeide.

— Juist, zei Raffles lachend, en nu zullen wij eens praten, waar ge vannacht moet blijven. Hier in huis gaat natuurlijk niet, want er is maar één slaapvertrek, maar ik zal u naar den Sheriff brengen en u hem aanbevelen. Hij zal u zeker wel willen herbergen voor vannacht. Wilt ge met mij mede gaan?

Maskawita stond aanstonds op en dankte Raffles met de tranen in hare oogen. Maar deze wilde daarvan niet hooren en maakte zich gereed het vertrek met haar te verlaten.

— Charly, zorg jij voor de matrassen, zoodat we, als ik terug kom, er direct in kunnen kruipen? Hé, wat is dat?

Deze laatste vraag gold een hevigen bons op de ruiten.

Zonder zich een oogenblik te bedenken snelde Raffles naar buiten, zijn hand gereed op den holster van zijn revolver.

Toen hij buiten kwam, hoorde hij een paar mannen zich in de duisternis haastig verwijderen en toen hij trachtte de duisternis met zijn valkenoogen te doorboren en zóó even bleef staan, hoorde hij uit de verte een soort hoongelach en een gemeene mannenstem hem toeroepen:

— Heb je er al een aan den haak geslagen, mooie jonker? Geluk met die roodhuid! Met die vuile meid!

Raffles' bloed raakte aan het koken en hij zou niets liever hebben gedaan dan den lafaard, die onder dekking van de duisternis zijn gemeene taal uitsloeg, een duchtig pak rammel te geven,

hetgeen hij voorzeker ook zou hebben gedaan, als hij op dat oogenblik niet voor het meisje had moeten zorgen. En wie weet welke gevolgen dit voor hem en Brand zou hebben gehad? Nu echter hield hij zich in en begaf zich naar binnen om even daarna met Maskawita op den drempel te verschijnen.

Hij bleef echter nog even staan en riep Brand. Deze verscheen onmiddellijk.

— Wat is er, Edward? vroeg hij, dreigt er gevaar? Wat was dat voor een bons zoeven op de ruiten?

— Och niets, een kwajongensstreek, denk ik, zei Raffles. Maar ik vind het toch beter, dat je niet alleen hier in huis blijft. Bang ben ik niet, maar roekeloos ook niet. Ga mee en steek je revolver bij je.

De beide vrienden brachten nu Maskawita naar het huis van den Sheriff, die eerst niet veel zin scheen te hebben deze late gast te logeeren, vooral niet toen het hem bleek, dat het meisje gemengd bloed in hare aderen had, maar een goudstuk, dat Raffles uit zijn beurs haalde, deed wonderen en met veel strijkages beloofde de Sheriff goed voor zijn beschermeling te zullen zorgen.

Toen de beide mannen den weg naar huis insloegen, ontsnapte Raffles een zucht van verlichting. Brand hoorde dit en keek hem met eenige verbazing aan.

— Je kijkt me aan en denkt, wat heb ik nu aan de hand, niet waar, beste jongen? zei Raffles lachend.

— Ja, dat denk ik zeker. Zoo iets heb ik nog nooit van je gezien of gehoord.

— Accoord, Charly, maar we zijn hier ook nog nooit onder dergelijke omstandigheden geweest. Vergeet niet, we hebben nu als het ware de verantwoordelijkheid voor het meisje, hoe heet ze ook weer?

— Maskawita....

— Voor Maskawita op ons genomen. En in dit land, waar de zeden zooveel ruwer zijn dan bij ons en waar men zich blijkbaar heel wat minder aan de wet stoort, is een ongeluk gauw gebeurd. Ik zal blij zijn als ik weer goed en wel met haar weg ben en in de bosschen. Daar hebben we alleen met dieren te maken en verder niets om ons heen dan de vrije natuur. Wil je wel gelooven, dat ik op die manier een hartgrondigen afkeer zou kunnen krijgen van de menschen. Heb je wel opgemerkt hoe de Sheriff, dien ik voor den beste aller mannen zou hebben gehouden, leelijk aarzelde toen hij merkte dat hij dat meisje gastvrijheid moest verleenen? En dat alleen waarschijnlijk omdat ze gemengd bloed in hare aderen heeft. Het is mij een raadsel.

— Dat moet je niet zeggen, zei Brand nu, want het is in Amerika even erg om je met een Indiaansche af te geven, als bij voorbeeld een Europeaan met een inlander in Oost- of West-Indië. Er bestaat geen slavernij meer, maar anders zou men de verhouding het beste kunnen vergelijken, met meester en slaaf. Je herinnert je waarschijnlijk nog wel de sensatie, die het wakte, toen bleek, dat een der rijkste mannen van New York, die gehuwd was met een beeldschoon meisje, dat zeer gevierd was in de hooge kringen, eigenlijk gehuwd was met een Indiaansche. De jonge vrouw bleek af te stammen uit een huwelijk, dat ongeveer vijftig jaar geleden tusschen een blanke en een roode vrouw was gesloten. Dat was een slag in het aangezicht van de Amerikaansche beschaving en hun schijn-democratie ging zelfs zoo ver, dat zij het paar, dat elkaar oprecht lief had, uit hun kringen verstootten. Zij probeerden, door naar een andere

stad te gaan, een nieuw leven te beginnen, maar het hielp niets. De slechte faam was hen vooruit gegaan en noch de man, noch de vrouw werden ergens meer geduld. Dit schokte de vrouw zoodanig, dat zij een einde aan haar leven maakte, hetgeen de man zich zoo aantrok, dat hij haar voorbeeld volgde.

— Ja, ik wist dit alles wel, Charly, zei Raffles, maar ik dacht dat dit hier in deze, veel noordelijker gelegen streken niet gold, dat men hier aan dergelijke kleinzielige opvattingen niet deed, maar nu zie ik toch, dat je gelijk hebt. Intusschen zul je me wel veroorloven te zeggen, dat ik het misselijk vind; een ander woord kan ik er niet voor vinden.

Intusschen hadden beide mannen hun hut bereikt, waar zij binnentraden. Na de deur goed gesloten te hebben, begaven zij zich naar het slaapvertrek, waar zij sliepen met één oog half open en een geladen geweer, schotbereid, naast zich.

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben geen mondstuk.

Hoofdstuk III.

Een goed begin.

Vóór de boot dien ochtend vertrok, was er al heel wat gebeurd. Toen Raffles en Brand naar het huis van den Sheriff waren gegaan om Maskawita af te halen, hadden zij, meer uit nieuwsgierigheid dan om een andere reden, het zakje stofgoud naar de Bank gebracht om het daar te laten wegen en de waarde te bepalen.

Hierbij was hun gebleken, dat het stofgoud van de eerste soort was en een waarde vertegenwoordigde van 1500 pond sterling, dus ongeveer achttien duizend gulden.

Raffles en Brand hadden het stofgoud niet verzilverd, maar het weer net zoo meegenomen. Wat ze er op dat oogenblik mee moesten doen, wisten ze niet, maar ze hadden op het hooren van de groote waarde elkander veelbeteekenend aangezien en er het hunne van gedacht.

Maskawita was natuurlijk, naar hunne meening absoluut onkundig van de waarde van het goud, anders had zij die hoeveelheid niet aangeboden voor een dienst, die met heel wat minder goed betaald zou zijn geweest.

Toen de vrienden door de deur van de Bank waren verdwenen, hadden zich een paar ongun-

stig uitzierende individuen om het gebouw verzameld en daar enkele oogenblikken met elkander gepraat. In de verte kwam op zijn paard een maréchaussee aanzetten en de mannen, dit ziende, verspreidden zich haastig. Een echter ging het bankgebouw binnen en begaf zich naar een der loketten, in de nabijheid waarvan Raffles en Brand stonden bij den ambtenaar, die met het goudweegschaaltje bezig was. Hij deed alsof hij iets te bespreken had, maar hield intusschen het oog gevestigd op de beide vrienden, die schijnbaar geen erg in hem hadden.

Even vóór zij gereed waren, verliet hij het gebouw en spoedde zich in de richting, die zooveen zijn makkers waren ingeslagen.

Raffles en Brand kwamen even later uit het gebouw, dat eigenlijk niets anders was dan een onaanzienlijke schuur, die een kwastje verf heel goed zou kunnen gebruiken en begaven zich wederom naar het huis van den Sheriff, waar zij Maskawita afhaalden en zich vervolgens met hun bagage naar den steiger begaven waar de boot aanstonds zou aanleggen.

De aankomst en het vertrek van de rivier-

boot, die eens in de maand het plaatsje aandeed, was voor de bevolking een heele gebeurtenis en niemand, die ten minste het maar even met zijn bezigheden schikken kon, ontbrak ook op het appel.

Toen zij bij den ietwat wrakken steiger aankwamen, verkondigde een rookpluim in de verte, dat de boot op komst was en binnen enkele minuten ligging zou nemen bij de plek waar zij stonden.

De boot zou een half uur blijven liggen om den eventueelen passagiers gelegenheid te geven te embarkeeren, waarna de reis naar het noorden zou worden voortgezet.

Raffles en Brand stonden echter gereed en toen de boot door een gewone houten loopplank met den steiger verbonden was, waren zij de eersten, die aan boord gingen.

Maskawita, die met de inrichting van de boot bekend was, daar zij op een dergelijk vaartuig ook de heenreis gedeeltelijk had gemaakt, begaf zich onmiddellijk naar het verblijf, dat voor de vrouwen was gereserveerd, blijkbaar omdat zij de beide mannen niet tot last wou zijn en hun haar gezelschap niet wilde opdringen.

Raffles begon hoe langer hoe meer respect te krijgen voor het eenvoudige meisje, aan wier zonderlinge kleedij hij nu al gewend scheen te zijn geraakt. Hij bewonderde haar tact en fijn gevoel, dat werkelijk voor een meisje, dat als het ware in de wildernis was opgegroeid, buitengewoon ontwikkeld was.

Toen zij verdwenen was, gingen de vrienden ook naar beneden, waar zij een hut voor zich bespraken, zoo dicht mogelijk bij de trap, die naar dek voerde en waar zij hunne bagage zoo practisch mogelijk opborgen.

Toen dat afgeloopen was, begaven zij zich weer naar dek en stopten hunne pijpen, terwijl zij het bonte tooneel op den oever gadesloegen.

Er waren blijkbaar geen passagiers meer, want, nadat de stuurman drie stooten op de stoomfluit had laten weerklinken, werd de loopplank binnengehaald en begonnen de groote scheppraderen ter weerszijden te draaien.

Wanneer Raffles en Brand beter bekend waren geweest met de bevolking van Tantaël, hadden zij ongetwijfeld opgemerkt, dat de ongunstige individuen, waarvoor de Sheriff hen gewaarschuwd had en die dien ochtend bij het bankgebouw waren saamgekomen, zich niet onder de toeschouwers op de kade bevonden hadden.

Dit mocht voorzeker vreemd worden genoemd, daar zij tot een categorie menschen behoorden, die nimmer werkten en die hun bestaan schenen te vinden in obscure baantjes, waarvan niemand de natuur goed scheen te weten te komen.

Hun wegblijven op de landingsplaats had

echter een goede reden, zooals wij zoo aanstonds zullen zien.

Intusschen verwijderde de boot zich met toenemende snelheid van Tantaël en was weldra door een kromming van de rivier aan de oogen van de achterblijvenden onttrokken.

Raffles en Brand, die beiden gedacht hadden, dat Maskawita na het vertrek van de boot wel zou te voorschijn gekomen zijn, bemerkten echter tot hun verwondering, dat het meisje zich opgesloten had en van plan scheen zich niet meer te laten zien, voor de voorloopige plaats van hun bestemming zou zijn bereikt.

Tegen het vallen van den avond bevond men zich in de nabijheid van een klein plaatsje, Monteal geheeten, waar een uur zou worden gestopt om kolen in te nemen en tevens mogelijke passagiers gelegenheid te geven zich in te schepen.

Het was gewoonte, dat op die plek een groot deel van het bootpersoneel, onder wie ook de kapitein, van boord ging, hetgeen ook aan de passagiers was toegestaan.

Eerst hadden Raffles en Brand het voornemen gemaakt van deze gelegenheid gebruik te maken, maar bedenkende, dat zij nog lang genoeg in de bosschen konden zwerven en ook met het oog op de tegenwoordigheid van Maskawita, die zich nog steeds niet had laten zien, besloten zij aan boord te blijven, daar het een verrukkelijke avond beloofde te worden, zoodat het verblijf aan boord, gezeten in een paar gemakkelijke dekstoelen en met een heerlijk uitzicht op de rivier, de dicht begroeide oevers en de daarachter opdoemende bergwanden tot een zeldzaam genot mocht worden gerekend.

Toen de boot dan ook stil lag en een groot gedeelte van de bevolking van het schip aan land was gegaan, sloegen de beide vrienden hun bivouak op achter op het bovendek en wel daár, waar zij niet behoeften te vreezen, dat men hen zou storen. Het was zelfs onmogelijk hen van den oever af te ontdekken.

Toen alles stil was, de pijpen aangestoken waren en een zilveren maan boven de pijnboomen in de verte verscheen, kwam er nog meer beweging aan dek. De kajuitdeur van het vrouwenverblijf ging open en behoedzaam keek een gestalte, die uit lagere regionen was opgestegen, over het verlaten dek. Ziende, dat alles verlaten was, kwam zij geheel en al te voorschijn, ging zacht, zonder eenig geluid te maken naar een dekstoel, dien zij openvouwde en vlak voor den ingang van de vrouwenkajuit neerzette.

Stil zette de gedaante zich daarop neder en scheen met diepe teugen de heerlijke, met harsgeuren vermengde, zuivere berglucht in te ademen.

Het was Maskawita, die van de stilte aan boord profiteerende, thans ook ongezien van den mooien avond kwam genieten. Het donkere verblijf beneden in de kajuit was haar waarschijnlijk te machtig geworden.

Een kwartier ging voorbij en Maskawita, zoowel als de beide mannen, genoten in stilte en onbewust van elkaars tegenwoordigheid aan dek van de boot.

Ook op den oever was het stil, een stilte, die een groote drukte zou voorafgaan. Want tegen dat het einde van het uur zou naderen, zouden de mannen met de kolenzakken komen en zouden de passagiers, plus de bootslieden weer aan boord komen, hetgeen natuurlijk met de noodige beweging en lawaai zou gepaard gaan.

Maar nu was alles nog stil. Geen blad bewoog en de zilveren maan weerspiegelde zich in het zacht rimpelende water van de rivier.

Het was zóó stil, dat men nu en dan het breken van een dorren tak kon hooren. Ook klonk nu en dan het geroep van een uil of het geschater van een laten eekhoorn, die zijn veiligheid bedreigd zag, terwijl, heel flauw, ver hondegeblaf waarneembaar was.

Dit was het eenige dat de achtergeblevenen aan boord hoorden. Anders hoorden zij niets....

Er was ook niets anders te hooren, want de voetstappen van drie mannen, wier voeten in rubberschoenen staken en die onhoorbaar, als een tijger, aan boord slopen, waren zelfs voor het fijnste oor niet waarneembaar.

Als groote, donkere katten slopen de drie mannen aan boord. Zij hadden hun gelaat achter zwarte maskers verborgen, zoodat zij haast één waren met de duisternis.

Blijkbaar besluiteloos over de richting, welke zij moesten inslaan, hield de voorste stil en keerde het gelaat naar de achter hem komende. De laatste, die telkens behoedzaam om zich heen keek, wees hen naar het achterste gedeelte van de boot, welke richting zij dan ook insloegen. Aldus naderden zij de groote raderkasten en, eenmaal daar voorbij, zouden zij onmiddellijk tegenover de deur staan, die den ingang naar het vrouwenverblijf vormde en waarvoor Maskawita gezeten was.

Nog een paar passen en zij zouden voor de eenzame figuur, die daar in den deksloof lag uitgestrekt, staan. Het was natuurlijk louter toeval, want van den oever af had men haar niet kunnen onderscheiden.

Eensklaps zagen zij Maskawita. Maar Maskawita zag ook hen. Aan beide zijden stond men een oogenblik over deze ontmoeting perplex en eenige seconden gingen voorbij, zonder dat er iets gebeurde.

Maar toen kwam er plotseling leven in den

groep der drie mannen. Als één man wilden zij zich op de jonge vrouw werpen. Zóó vlug echter konden zij niet zijn, of het meisje was in staat een angstkreet te slaken, die echter half gesmoord werd door de zware hand, die een der mannen haar op den mond hield.

Maskawita was echter geen lam. Onmiddellijk beet zij naar de hand, die haar half dreigde te verstikken. Het gaf haar echter weinig, want met gezamenlijke krachten wierpen de individuen zich op het nu weerlooze meisje, dat zonder één kreet te uiten in zwijm viel.

Dit alles was echter niet geheel geruischloos geschied. Er hadden eenige ruwe, half ingehouden vloeken weerklonken, terwijl er ook eenig voeten-geschuifel was geweest. Het was echter niet loud genoeg om tot de ooren der beide vrienden door te dringen, die dan ook zwijgend bleven rooken en in de beschouwing van het vreedzame maanlandschap verdiept waren.

Intusschen doorzochten de mannen de kleeren van het meisje. Zij waren gehaast, want zij begrepen, dat alles afgeloopen moest zijn, als straks de kolensjouwers kwamen. Zij schenen echter niet te kunnen vinden wat zij zochten en nu en dan liet zich een der mannen een ruwen vloek ontvallen. Zij dachten waarschijnlijk, dat er niemand aan boord was, hetgeen in dergelijke gevallen vaak gebeurt en vergaten de noodige voorzichtigheid.

Maar toch bemerkten Raffles en Brand nog niets van hetgeen er voorviel. Eensklaps echter verscheurde een rauwe gil de stilte, onmiddellijk daarop gevolgd door een woest uitgebraakte verwensching.

Maskawita was uit haar bezwijming ontwaakt en had hare nagels geslagen in een hand, die juist bezig was hare kleeren te verscheuren, blijkbaar zoekend naar het zakje stofgoud, dat de mannen dien ochtend in de bank van Tantael in de handen van Raffles en Brand hadden gezien en dat, naar zij onmiddellijk begrepen hadden, van haar afkomstig moest wezen.

Toen die gil de stilte van den vredigen avondstond verstoorde, namen de beide vrienden aan de andere zijde van de boot tegelijkertijd de pijp uit hun mond en keken elkaar een oogenblik verbaasd aan. Het klonk zóó spookachtig die gil, dat zij er een moment van beduusd waren en zich niet bewogen. Toen echter kwam onmiddellijk de werkelijkheid tot hunne zinnen terug en instinctmatig snelden zij naar de zijde van het schip, van waar zij meenden, dat het geluid had geklonken.

Zij droegen onbewust zorg om hunne voetstappen niet te laten hooren, zoodat zij eensklaps tegenover het edele drietal stonden.

Aan beide zijden was de verrassing groot,

doch Raffles en Brand herstelden zich het eerst. Dat was maar gelukkig ook, want de verhouding was ongelijk. Zij waren slechts met tweeën tegen drie. Zij waren ongewapend en de drie mannen waarschijnlijk niet.

Zonder zich één oogenblik te bedenken, wierpen Raffles en Brand zich op twee der onverlaten, op hun goed gesternte vertrouwend, dat deze ongelijke strijd in hun voordeel mocht worden beslist.

Zonder dat één kreet geuit werd, rolden even later vier mannen, twee aan twee als het ware samengekit, over het dek. De derde, die dat zag, wilde te hulp snellen, maar werd door de sterke handen van Maskawita vastgehouden. Nu zij zag, dat er hulp was komen opdagen, voelde zij haar moed herleven en trachtte haar belager van de vechtenden gescheiden te houden.

Aanvankelijk gelukte haar dat, maar ten slotte moest zij voor de sterke handen van haar aanvaller bukken. Als in een ijzeren greep kneep hij hare keel dicht, terwijl hij de andere vuist ophief, om haar door een slag op het hoofd, onschadelijk te maken.

Maar dat zag Raffles, die er juist in geslaagd was, zijn tegenstander onder te krijgen. Met een welgerichten slag van zijn gespierde vuist tusschen de oogen van het gemaskerde individu, maakte hij dezen onschadelijk. Toen hij den greep van den man voelde verslappen, sprong hij, snel als de wind op en wierp zich met zijn volle zwaarte op den kerel, die juist op het punt stond Maskawita, die nog steeds vasthield, neer te vellen.

De man verloor zijn evenwicht en viel, met Raffles boven op zich.

Sneller dan de gedachte, gooide de aangevalene zich op zijn linkerschouder en reikte met de rechterhand naar zijn heup. Een oogenblik later weerklonk een schot en Raffles zeeg op het dek neer. Hij was getroffen.

Juist op dat oogenblik had Brand met zijn tegenstander afgerekend. Maskawita had den man van achteren bewerkt, zoodat de strijd die lang onbeslist was, eindelijk ten voordeele van Brand omsloeg. De onbekende lag bewusteloos naast zijn zoeven, door Raffles neergeslagen, makker.

Hierdoor echter kreeg Brand de handen vrij, zoodat hij zich onmiddellijk kon omwenden, om zijn vriend te hulp te komen. Te laat echter, want op dat moment klonk het schot.

Nog vóór de aanvaller het wapen op Brand of het meisje had kunnen richten, pakte Brand hem van achter beet en door woede als met bovenmenselijke kracht beziel, hief hij den man op, zoodat deze een oogenblik later boven de reeling zweefde en daarna met een gesmoorden kreet er over heen geslingerd werd.

Een heftige plons kondigde aan, dat hij onder water verdwenen was.

Wetende, dat men in dit ruwe land altijd zooveel mogelijk zijn eigen rechter moet zijn, schoof Brand, zonder verdere plichtplegingen, de twee andere individuen, wier lichamen nog bewegingloos op het dek lagen, onder de reeling door, zoodat ook zij in het water terecht kwamen.

Het koude water bracht hen onmiddellijk tot hun positieven en, tezamen met hun makker, die het eerst over boord gesmeten en intusschen ook weer boven gekomen was, zwom het edele drietal naar den oever, waar zij zich onder dekking der duisternis uit de voeten maakten.

Dat was hoog tijd voor hen, want reeds naderden menschen, die op het geluid van het schot en het geschreeuw, kwamen toegelopen.

Intusschen bogen Brand en Maskawita zich over Raffles, die roerloos op het dek lag uitgestrekt. Hij bloedde hevig en met angstige voor gevoelens vervuld, nam Brand het lichaam, niet zonder moeite, in zijn armen en bracht het, met behulp van Maskawita, naar een der dichtstbijzijnde dekhutten.

Inmiddels was de kapitein en eenige passagiers aan boord gekomen. Een paar haastige uitroepen stelden hen op de hoogte van hetgeen er voorgevallen was en met vereende krachten zou men trachten den gewonde te onderzoeken.

Plotseling echter sloeg de bewusteloze de oogen op. Raffles keek eenige oogenblikken verbaasd om zich heen, scheen zich toen plotseling weer alles te herinneren en, Brand ontdekkend, die zich, met tranen in de oogen, over hem heen gebogen had, vroeg hij doodkalm en op een toon, alsof hij even weg was geweest, waardoor hij geen getuige van den afloop had kunnen zijn:

— Waar zijn de bandieten, Charly? Heb je ze klein gekregen?

Zonder een antwoord af te wachten, bracht hij toen zijn rechterhand naar zijn hoofd en hield zijn vingers in het licht.

Zij zaten vol bloed.

— Mijn oor, Charly, zeide hij toen.

Meteen richtte hij zich op en Maskawita ziende, wier oogen vol tranen stonden, lachte hij haar toe en zei:

— Geen letsel, hoop ik? Wij kwamen net bijtijds, hè? Die spitsboeven!

Het bleek Brand en den kapitein nu weldra, dat Raffles niet ernstig gewond was. De revolverkogel was door de oorlel gegaan en had een wond veroorzaakt, die, hoewel veel bloedverlies veroorzakend, volstrekt niet gevaarlijk was en dan ook spoedig verbonden was.

Onbegrijpelijk kwam het Brand voor door

welke oorzaak Raffles bewusteloos geworden was, daar hij zich, en met reden, niet begrijpen kon, dat de oorwond dit zou veroorzaakt hebben.

Maar weldra werd het hem duidelijk. Want, toen hij eenige woorden tot zijn vriend sprak, waarop hij geen antwoord ontving, begreep hij, dat men zijn vriend doof geschoten had. Hier-

door was hij dan ook klaarblijkelijk eenige oogenblikken als verdoofd geweest.

Daar alles zoo goed afgelopen bleek en men begreep, de aanvallers, die in de duisternis ontsnapt waren, toch niet te kunnen achterhalen, werden de touwen weldra los gegooid en werd de reis in den helderen maannacht voortgezet.

Hoofdstuk IV.

Maskawita.

Het gevecht, dat gedurende eenige dagen het onderwerp der gesprekken aan boord was geweest, had men al lang weer vergeten, toen de boot na vier dagen eindelijk het uiterste punt van haar tocht had bereikt.

Zij waren daar in de vroege uren van den ochtend aangekomen en de meeste passagiers waren wakker geworden, toen de raderen hunne omwentelingen staakten en de boot stil bleef liggen.

Raffles en Brand, die den vorigen avond laat waren opgebleven om hun uitrusting nog eens na te zien, terwijl Raffles bovendien zijn instrumententasch had geïnspecteerd, daar hij die wel noodig zou kunnen hebben bij het behandelen van de gewonde vrouw, de moeder van Maskawita, voelden er echter niets voor nu reeds op te staan, daar het nog donker was en hunne horloges pas drie uur aanwezen.

Zij draaiden zich nog eens om en sliepen doodkalm weder in, hetgeen hen des te beter lukte, nu het geraas der raderen had opgehouden.

Hun voorbeeld werd door alle passagiers gevolgd, want niemand, behalve het dienstdoende personeel, bevond zich aan dek.

Niemand? Toch wel. Eén was er, die, nadat de boot vastgemeerd was, weldra over de loopplank naar het land ging en zich met haastigen tred verwijderde, zonder zelfs één keer om te zien.

Die eenzame figuur was van Maskawita.

Met groote moeite hadden Raffles en Brand haar overgehaald, na hetgeen den eersten avond gebeurd was, wat meer in hun beider gezelschap te vertoeven, maar het scheen, dat zij dit tenslotte gedaan had, om zich niet ondankbaar te toonen, ofschoon zij liever zich in het vrouwenverblijf had willen blijven opsluiten.

En wat had nu haar vlucht van de boot te beteekenen?

Niemand die het wist, dan zij zelf.

De reden liet zich ook niet gemakkelijk ver-

moeden. Zij zelf had toch aan Raffles en Brand gevraagd met haar mede te gaan, waarbij zij gezegd had, na aankomst van de boot hen als gids te zullen dienen om hun den weg te wijzen naar Hawata. En nu ging zij weg, nog voor de beide vrienden aan dek verschenen waren.

Maar straks zou het raadsel worden opgelost.

Raffles en Brand kwamen tegen acht uur te voorschijn. Het was het gewone uur van het ontbijt, dat in de groote kajuit elken ochtend om dezen tijd en, thans voor het laatst, zou worden genuttigd.

De meeste passagiers moesten naar het Oosten, naar Granville, dat algemeen gold als de laatste grens der beschaving en eenigen vroegen aan de beide vrienden of zij zich ook daarheen begaven.

Maar Raffles die geheel van zijn tijdelijke doofheid was hersteld, schudde het hoofd en wees in Noordelijke richting, hetgeen een algemeene verwondering wekte.

Na tafel had er een algemeen afscheid plaats en de menschen, die gedurende vier dagen aanhoudend in elkaars gezelschap waren geweest, gingen nu uiteen, om elkaar misschien nimmer meer in dit leven terug te zien.

Toen Raffles en Brand, bepakt en bezakt, aan dek kwamen, wachtten zij een tijdje op het verschijnen van Maskawita, van wier vertrek zij nog niets afwisten maar weldra kwam een der bootmannen naar hen toe en overhandigde Raffles een stukje papier, dat blijkbaar uit een schoolschrift was gescheurd.

Het was een schriftelijke boodschap van Maskawita, meldende dat zij reeds vertrokken was om eenige zaken voor te bereiden. Zij verzocht den vrienden het boschpad in noordelijke richting te volgen, waarna zij zich weldra bij hen zou voegen.

Raffles begon hoe langer hoe minder van het meisje te begrijpen.

Eerst hare eenzame opsluiting aan boord, toen

het gevecht met de drie mannen, die het blijkbaar op haar gemunt hadden, nu weer dit zonderlinge briefje, dat intusschen met een zoo fraai handschrift was geschreven, dat Raffles er over verbaasd stond en tot slot van de geschiedenis haar geheimzinnig vertrek van de boot, terwijl zij hen in een geheel vreemde streek, die zij ter wille van haar hadden opgezocht, alleen liet staan.

— Ik heb veel zin, Charly, zei Raffles met een kouden blik in zijne oogen, om weer plaats te bespreken voor de terugreis. Ik heb niets geen zin meer in het heele geval. Om te jagen kunnen wij even goed wat dichterbij de beschaafde wereld blijven.

We zijn weliswaar wel meer in deze streken geweest en nog wel heel wat noordelijker ook, maar dan was het steeds onder heel andere omstandigheden. In de eerste plaats hadden we dan Henderson bij ons en ten tweede was er altijd of onze duikboot, of onze trouwe vliegmaschine in de buurt, waarmede we, wanneer we dat wilden, aanstonds konden terugkeeren. Maar hier is het voor mij net, alsof ik door verder gaan, mijn schepen achter mij verbrand en dat geeft me een eenigszins onrustig gevoel. Wat zullen we doen?

— Ik zou dit willen voorstellen, Edward, antwoordde Brand; van den kapitein heb ik vernomen, dat de boot een halven dag blijft liggen voor het lossen en laden en opnemen van passagiers. Laten wij nu in de aangeduide richting voortgaan tot een punt, vanwaar wij weer de boot kunnen bereiken, voor zij vertrekt. Hebben we Maskawita dan nog niet ontmoet, dan gaan we terug en anders laten we het over aan de omstandigheden, waaronder wij haar ontmoeten.

— Goed, zei Raffles, dat vind ik een gezond voorstel. Laten we dat doen en wat voortmaken, anders loont het de moeite niet.

De vrienden stelden den kapitein nu in kennis van hun voornemen, verdeelden de bagage zoo goed mogelijk over hen tweeën en vertrokken welgemoed.

Het pad, dat zij volgden was een prachtige boschweg, die zich spoedig al meer en meer het bosch inslingerde, terwijl zij tevens aanzienlijk stegen.

De natuur was hier schitterend, grootsch en woest. Reusachtig hooge boomen, afgewisseld door lagere boomen en struiken groeiden op deze plek, die als het ware een bergwand scheen te zijn. Op sommige plekken hield plotseling alle plantengroei op en vertoonde zich de bodem, die dan bestond uit naakte, soms gladde rotssteen, terwijl even verder wederom het ondoordringbare bosch hen wachtte. Op zoo'n open plek zagen zij dan in de verte de hooge bergtoppen, die in de glorie van den zonnenschijn

hun besneeuwde flanken spiegelden en waartusschen, in de dalen, zich de rivier slingerde als een zilveren lint.

Maar steeds, hoe woest het landschap ook was en hoe afwisselend ook op open plekken en in dichte wouden de voet werd gezet, steeds was duidelijk het pad te herkennen dat naar het Noorden voerde, zoodat van verdwalen geen sprake was.

Zwijgend liepen de beide vrienden verder. Zij waren tamelijk zwaar bepakt en wilden hunne krachten niet verspillen door te veel te babbelen. Slechts nu en dan verbrak een of andere uitroep de stilte, die op dit punt van den aardbol heerschte.

Eindelijk stond Raffles stil en raadpleegde zijn polshorloge. Het was elf uur. Om drie uur zou de boot de terugreis aanvaarden, zoodat zij besloten niet verder te gaan. Zij bevonden zich blijkbaar op het hoogste punt van den weg, want vóór hen, in noordelijke richting, begon het pad te dalen. Het was een open plek, waar zij zich nederzeten, om van de heerlijke natuur om hen heen en van hun rust te genieten. Maar lang bleven zij niet werkeloos zitten, weldra vlamde een klein vuurtje omhoog, dat door Brand werd verzorgd en waarop de vrienden wat water kookten in hun veldketeltje, waarna thee werd gezet. Ook werd een bus met geconserveerd vleesch aangesproken. De eenvoudige maaltijd lieten zij zich goed smaken. De frissche, ijle berglucht had hen hongerig gemaakt.

Toen de maaltijd afgelopen was en het gebruikte vaatwerk gereinigd was in een in hun nabijheid snelvlietenden beek, werden de pijpen opgestoken en begonnen zij er over te praten zoetjesaan terug te keeren naar de boot.

Juist hadden zij het er over, dat dit al een zeldzaam avontuur mocht worden genoemd en dat hun betoonde menschlievendheid al een zeer slechte belooning had gekregen, toen Brand zich eensklaps oprichtte en in de verte naar iets tuurde.

Raffles, die de bewegingen van zijn vriend gevolgd had, stond nu ook op en keek in dezelfde richting. Zoo bleven de vrienden een paar seconden turen. Toen haalden zij hunne kijkers voor den dag en slaakten bijna tegelijkertijd een uitroep van verbazing.

Toen zij de kijkers lieten zakken, keken zij elkaar uiterst verwonderd aan.

— Als ik niet beter wist, dan zou ik denken, dat we een halve eeuw achteruit waren gegaan. Het is waarachtig een weggelooopen figuur uit een der boeken van Aimard, zei Raffles lachend tot Brand, die ernstig bleef kijken.

— Ik zou er maar geen gekheid mee maken, Edward, zei hij, terwijl hij blijkbaar ongerust zijn

kijker weder voor het oog bracht, welk voorbeeld door Raffles werd gevolgd.

— Een roodhuid in volle wapenrusting op het oorlogspad, als ik me niet vergis, zei Brand en het was alsof zijn stem even trilde.

— Ik geloof het waarachtig ook, hernam Raffles nu, terwijl hij zich bukte en zijn geweer greep. We zullen dat heerschap waardig ontvangen.

— Hij is alleen, voor zoover ik zien kan, zei Brand, dus als er niet meer in een hinderlaag verborgen liggen, kunnen we gerust zijn.

— Natuurlijk, maar we zullen op alles voorbereid moeten zijn, want met die Unians, zooals de bevolking de roodhuiden placht te noemen, is het altijd oppassen.

Heel in de verte, voor het bloote oog nog bijna niet zichtbaar, naderde een kleine menselijke figuur. Het was iets vreemds, iets onwaarschijnlijklyks bijna, op deze plek, waar men zich alleen kon wanen, met slechts de woeste natuur om zich heen, een mensch te ontmoeten.

Raffles en Brand, die beiden hun buksen om hadden gehangen, zoodat zij onmiddellijk konden schieten als dit noodig was, hadden hun kijkers weer gegrepen en tuurden onafgebroken in de verte.

Opeens slaakte Raffles een gesmoorden kreet. Nog een oogenblik hield hij den kijker voor zijn oogen en liet het instrument toen zakken. Brand deed dit ook en keek zijn vriend vragend aan.

— Weet je wie dat is, Charly? vroeg hij.

Brand schudde het hoofd. Zijn oogen waren blijkbaar minder scherp dan die van Raffles.

— Dat is Maskawita, of ik moet me al heel sterk vergissen, zei hij en richtte weer den kijker op de eenzame figuur, die langzaam naderde.

— Och kom, meende Brand, die zelfs door den kijker nog niet kon uitmaken wie haar aankwam. Ik kan het niet gelooven.

— Nu, we zullen zien, hernam Raffles en zijn stem klonk opgewekt, alsof hij blij was, dat hij aanstonds weer in het gezelschap van het zonderlinge meisje zou zijn.

— Laten we naar den steen gaan en er trachten op te klimmen. Vandaar moeten we voor de naderende gestalte duidelijk zichtbaar zijn. We kunnen teekenen geven en zien of die beantwoord worden.

Als één man snelden zij naar de aangeduide plek en, na eenige vergeefsche pogingen, slaagden zij er werkelijk in op den steen te klauteren.

Maar toen zij eindelijk, hijgend en blazend, met hunne kijkers voor de oogen den omtrek afzochten, konden zij niemand ontdekken. De eenzame figuur daar in de verte was verdwenen, blijkbaar opgeslokt door de schaduwen van het

dichte bosch, dat de beide vrienden van de open vlakte verderop scheidde.

Zij konden nu niet anders doen dan kalm afwachten tot de gestalte te voorschijn zou komen uit het bosch, daar voor hen.

Aan de zon was het te zien, dat het middaguur naderde, zoodat de vrienden nog wel de komst van de naderende konden afwachten om indien het mocht blijken, dat het Maskawita niet was, nog bijtijds de boot voor haar afvaart te bereiken.

Zij staken hunne pijpen op en wachtten.

Onafgebroken hielden zij de oogen gevestigd op den rand van het bosch, dat zowat op een paar honderd meter afstand gelegen was.

Flugger dan zij gedacht hadden, zagen zij iemand uit de schaduwen der boomen te voorschijn treden. Met behulp van hun kijkers zagen zij nu beiden, dat het Maskawita was, die naderde.

Maar bijna hadden zij haar niet herkend.

Het was een geheel andere persoonlijkheid, die daar naderde. Zij was gehuld in een bruin wildlederen wambuis, dat tamelijk strak om haar soepele figuur spande, daaronder droeg zij een korten rok, die tot hare knieën reikte, terwijl zij een paar lichtbruine mocassins, die halverwege de welgevormde kuiten bedekten, aan de kleine voeten droeg. De ronde, goed gevulde armen waren blóot en slechts een soort épaulette van dunne reepen wildleder bedekten hare schouders.

Op hare blauw-zwarte lokken, die eenigszins ongeordend en toch sierlijk om het lage voorhoofd krulden, droeg zij een rood lederen band, waarin kleine, witte veertjes staken, terwijl boven het linker oor een groote veer van een zilverzeiger in den band gestoken was.

Zij naderde met een glimlach om de lippen en men kon zich moeilijker een zeldzamer, maar tevens fraaier gestalte voorstellen. Zij was één met de natuur om haar heen. Het was volstrekt niet te verwonderen, dat Raffles uitgeroepen had, zich een halve eeuw terug verplaatst te wanen. Hare verschijning was iets sprookjesachtigs, iets zóó zeldzaam moois, dat men het onbestaanbaar zou achten.

Met hare veranderde kleeding had zij hare schuchterheid afgelegd. Het was alsof zij hare malle, zonderlinge, modieuse kleedij, die haar op een aangedirkte pop had doen lijken als een wanstalgig iets gevoeld had, waardoor haar tong geboeid was geweest en zij de woorden niet had kunnen vinden waarmede zij thans de toeristen begroette.

— Halo! Halo! riep zij den beiden vrienden reeds uit de verte toe. — Welkom op ons grondgebied. Hier op de bergen heerscht de vrijheid. Kom mede! Kom mede!

Raffles en Brand keken elkander aan en konden hunne oogen en ooren niet gelooven. Was dat datzelfde meisje uit Tantaël met haar schotelkje op het hoofd en de krompuntige schoenen aan de voeten? Het was zoo en toch was het ongelooftelijk.

Toen het meisje na een tien minuten bij hen was, konden zij de oogen haast niet van haar afwenden, zoodat Maskawita er bijna verlegen onder werd. Maar toch toonde zij zich niet preutsch, maar weerde lachend de blikken der beide mannen af. Zij was zich haar schoonheid blijkbaar niet bewust.

Zij schiep een eigen atmosfeer. Het blauw van den hemel scheen na haar komst nog helderder, het groen der boomen, frisscher, het roodbruin der bergen forscher, het zilvéren lint der rivier schitterender geworden te zijn. Als een hinde liep zij vooruit het bosch tegemoet, terwijl de vrienden, bepakt als zij waren, wat langzamer volgden.

Toen zij op een steenworp afstands van de eerste boomen gekomen was, vormde zij van hare hand een spreekbuis en liet een helder: hêlo! weerklinken, dat door de bergwanden eenige malen, telkens zwakker, werd teruggekaatst.

Eenige oogenblikken daarna weken de takken van het struikgewas en twee forsche jonge knapen kwamen te voorschijn. Het waren, zonder twijfel

roodhuiden. Ook zij waren in wildlederen wambuizen gestoken en droegen roode mocassins aan de voeten.

Zij naderden snel, hurkten een oogenblik voor de beide mannen, die dit alles met eenige verwondering gade sloegen, neer en begonnen hen toen van hunne bagage te ontlasten. In enkele oogenblikken hingen hun rugzakken en de twee groote, lederen tasschen aan een soepelen stok, die door de beide knapen op de schouders genomen werd en waarmede zij zich voorwaarts spoedden. Maskawita volgde en de beide vrienden sloten de rij.

Zij hadden alleen hun buks gehouden, die zij dwars over den rug droegen.

Ook Maskawita was gewapend. Aan een band om het middel hing een lederen koker, waarin eenige lange pijlen staken, terwijl dwars over den rug een fraai gevormde, strak gespannen boog hing.

Het was een gezicht om nimmer te vergeten, dat meisje, met haar fraai, lachend gezichtje, dat van opgeruimdheid glansde, in haar zeldzame kleeding en met haar typische, voorwereldlijke bewapening.

De indrukken der vrienden waren elkaar zoo snel opgevolgd, dat zij geen woorden konden vinden, maar hun geleidster zwijgend volgden. Zij schoten nu snel op, daar zij geen zware vracht meer te torsen hadden en het bergpad zich naar beneden slingerde.

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten

Hoofdstuk V.

Dokter Johnson.

Er waren twee dagen verlopen sedert de beide mannen Maskawita op de bergheiling in haar Indiaansche kleedij hadden ontmoet en in dat betrekkelijk korten tijdsverloop was er iets ontzettends gebeurd.

Iets ontzettends, maar niet in den zin van iets verschrikkelijks, waaronder men gewoon is dat woord te verstaan, maar iets ongedachts, iets dat men onbestaanbaar had kunnen denken en dat vooral Brand met verbazing vervulde.

Dat ongedachte had zich reeds spoedig openbaard, nadat de kleine stoet, bestaande uit Maskawita, de twee Roodhuiden en de beide

vrienden, zich op weg naar Hawata begeven had.

Toen zij het hellende bergpad waren afgedaald en uit het bosch traden, kwamen zij wederom bij den rivieroever uit. Daar lag een lange, smalle kano op het water van de rivier te wachten, de bagage was spoedig ingeladen en de mannen merkten met eenige verwondering, dat het ranke vaartuig heel wat meer kon herbergen, dan zij met het oog op de geringe breedte hadden verwacht.

Vanaf dat oogenblik had Maskawita de leiding van den tocht op zich genomen en in de uren, die volgden had Raffles geen oog kunnen af-

houden van die sierlijke gestalte, die daar kloek en sterk, vooraan in de kano stond met haar pagaai en met allerlei kreten in het Cree, een der weinige talen, welke Raffles niet machtig was, de roodhuiden aanwijzingen gaf betreffende de snelheid en het sturen van de boot.

Met een ongelooflijke snelheid schoten zij over het zacht gerimpelde water van de rivier voort. Maar nu en dan werden de rimpels kabbelingen, dan goltjes en soms draaikolken, wanneer men een der talrijke stroomversnellingen naderde, maar steeds stond Maskawita rechtop in de voorplecht, de noodige aanwijzingen aan de beide jongens, die hare bevelen steeds onmiddellijk opvolgden, toeroepend.

Tegen het vallen van den avond en reeds lang nadat de beide mannen, moe van het werkelooze toezien, naar een paar pagaaien hadden gegrepen om mede te helpen, zoodat de kano steeds sneller voortschoot, kwam er een onvergetelijk oogenblik.

Plotseling klonk uit het bosch, dat den rechter rivieroever als het ware in een zee van groen verdronk, een zonderling geluid, dat Maskawita onmiddellijk naar haar wapen, dat zij ook in de boot niet afgelegd had, deed grijpen.

Zij hield hare oogen op den boschrand gevestigd, tot eensklaps, op de plek waar het geluid gehoord was, een groote vogel met breed wieslagen boven de toppen der boomen zich verhief.

En steeds stond Raffles dat zeldzame schilderij voor oogen, gevormd door de ranke gestalte van Maskawita, staande vooraan in de kano, met elke spier van haar soepel lichaam gespannen, een weinig achterover nijgend, terwijl zij met de roodbruine armen haren boogspande. Een oogenblik later had de pijl fluitend de lucht doorkliefd en was de berggier, zonder een enkelen kreet te slaken, als door den bliksem getroffen en met uitgespreide vleugels tusschen het groen van de boomen aan den oever gevallen.

Heerlijk had haar figuur afgestoken tegen den helderen avondhemel. Het was als een sprookje, dat werkelijkheid geworden was en Raffles was in een stilzwijgen vervallen, waaruit zelfs Brand hem met zijn vroolijk gepraat niet had kunnen opwekken.

Het was toen, dat Brand voor het eerst gemerkt had, dat er met zijn vriend iets zonderlings aan de hand was. Hij was meer op hem gaan letten en weldra had hij begrepen, zich afvragend waar dat heen moest.

Raffles verliefd! Het was ondenkbaar! En toch bleek het hem maar al te duidelijk. Raffles, de sterke, de ontembare, de wereldveroveraar. Hij, die nog pas op het hofbal te Londen de fine fleur van den Engelschen adel aan zijn

voeten had zien liggen, die nog pas gezien had hoe de edelste, schoonste meisjes van het land als het ware gebedeld hadden om een vriendelijken blik uit de staalgrijze oogen, hij, die de hand slechts had behoeven uit te strekken om de schoonste, rijkste erfdochter met den hoogsten adellijken titel, als vrouw aan zich te verbinden, hij, die dit alles versmaad had, verliefd op een halve wilde, op een Indiaansch meisje, op een halfbloed.

Dat waren de nuchtere feiten, die Brand overdacht, maar onmiddellijk daarop moest hij zich zelf toegeven, dat hij Maskawita onrechtvaardig had beoordeeld. Wel was zij een Indiaansche en had zij zonder eenigen twijfel gemengd bloed in hare aderen, maar tevens was zij een buitengewoon bekoorlijke verschijning, vol levenslust en vervuld met dat onzeggbare, dat tintelende, dat frissche, dat ongerepte, dat voor de beschaafde vrouw, zoewel in Europa als in de Vereenigde Staten van Amerika iets ongekennds is en dat voor een man als Raffles was, die zijn geheel leven te midden van gevaren, van koene, ongedroomde avonturen geleefd had, iets onweerstaanbaars moest hebben.

Het feit op zich zelf vond Brand dan ook zoo erg niet. Waarom zou Raffles, de origineele mensch bij uitstek, die zich aan wet noch gebod ooit gestoord had, die er een wetboek voor zich zelf op na hield, zich niet mogen verlieven in een meisje, dat geheel anders was als de anderen? Waarom niet? En al zou dat niet, wie zou het hem dan nog beletten?

Brand begreep onmiddellijk dat daarin het gevaar niet stak. Maar hij vroeg zich af, wat de gevolgen van een mogelijk huwelijk met een dergelijk meisje zouden zijn. Dat het leven, dat hij tot dusverre had geleid, op dezelfde wijze zou worden voortgezet, was natuurlijk iets onbestaanbaars. Het zou ongetwijfeld anders worden. Het leven van den Gentleman-Inbreker zou veranderen, de Groote Onbekende zou niet langer onbekend blijven, misschien, Brand durfde er nauwelijks aan te denken, misschien zou de Groote Onbekende een Kleine Bekende worden, misschien zou hij door het veranderde leven een geheel ander mensch worden, brave, burgerlijke ideeën krijgen en een gezeten en geacht burger in de maatschappij worden.

Brand poogde zich zijn vriend aldus voor te stellen, maar het gelukte hem niet. En hij vroeg zich af, of Raffles, die de oogen van Maskawita niet kon afwenden, wel eens aan de mogelijkheid van dit alles had gedacht. Neen, natuurlijk niet. En wie weet, zou hij het zich zelf nimmer afvragen, zich zelf nimmer rekenschap geven van zijn daden en zich eenvoudig, zooals hij altijd deed, op zijn impuls laten drijven. En in-

dien dat het geval was, indien de stap gezet was, zonder dat hij iemand zou raadplegen, en waarom zou hij dat doen, hij, die dat nog nimmer gedaan had, hij, van wien immer alle initiatief uitging, dan zou het te laat zijn, want Brand voorzag, dat het op een ramp zou uitloopen, dat een dergelijk leven nimmer iets voor Raffles kon zijn.

Vroeger had hij zich wel eens afgevraagd waar dat leven, dat avontuurlijke, vrije maar gevaarlijke en eigenlijk bandeloze leven op uit zou draaien, maar immer had hij zich zelf het antwoord daarop schuldig moeten blijven en steeds had hij zich voorgesteld en zich ook langzamerhand met dat idee verzoend, dat Raffles in het harnas zou sterven, op een oogenblik, dat hij daar het minste aan zou denken.

Dat was het eenige einde dat hij zich kon denken.

Dit denkbeeld had nog meer voedsel gekregen tijdens het laatste hofbal in Londen, toen hij alle adellijke en schoone en rijke vrouwen der oude wereld voor zijn voeten had zien liggen en.... versmaad had.

En nu was die held van zijn droomen verliefd.... verliefd op een halfbloed!

Voorloopig kon hij niet anders doen dan toezien en met een van opwinding kloppend hart volgde hij de bewegingen dier beiden.

Gedurende den kanotocht kwam er niet veel verandering in den toestand, maar toen men voet aan wal had gezet om den tocht verder te voet voort te zetten, werd het eenigszins anders.

Raffles was niet uit de nabijheid van Maskawita vandaan te slaan. Als een trouwe hond volgde hij hare schreden, zoodat Brand zich afvroeg of Maskawita dat niet merkte.

Maar het meisje scheen geheel argeloos te zijn en onbewust van den indruk, dien zij op Raffles had gemaakt.

Het was bijna avond, toen zij op het einde van den tweeden dag de kano in een kleine kreek aan een omgevallen boom vastmaakten om verder langs boschpaden naar de plaats van bestemming te trekken.

Zij waren thans in een geheel verlaten streek. De beschaafde wereld hadden zij reeds ver achter zich gelaten en zij waren alleen in de bosschen, met de natuur om zich heen, de grootsche natuur en de beesten.

Tot dusverre was de jacht geen succes geweest. Behalve de gier, die door Maskawita geschoten was, hadden de vrienden op aanwijzing der twee Roodhuiden, die als gemzen over de bergpaden klauterden, het spoor gevonden van een beer, welk dier zij met eenige moeite hadden kunnen neerleggen. Ook hadden zij twee vossen geschoten en een uil. Dat was alles,

Zij hadden echter versch vleesch in overvloed en weldra vlamde een knappend vuurtje op den oever van de rivier, die zacht kabbelend aan hunne voeten voorbijvlood.

Twee tenten werden, als gewoonlijk, opgeslagen, in de eene overnachtte Maskawita, bewaakt door de twee jonge Roodhuiden, die om beurten de wacht voor hare tent betrokken en in de andere lagen de twee vrienden, die konden vertrouwen op de waakzaamheid van hun mannelijke metgezellen.

Toen Brand en Raffles hun tent binnentraden, bleef laatstgenoemde stil voor zich uit zitten kijken. Hij was blijkbaar aan besluiteloosheid ten proef en scheen bij zich zelf iets te overleggen.

Brand, die dit duidelijk opmerkte, deed alsof hij niets zag en begon voorbereidselen te maken om te gaan slapen. Hiermede ging eenige tijd heen en toen hij zich eindelijk neervlijde, zijn vriend een goeden nacht toewenschend, bleef Raffles nog steeds in gedachten verdiept zitten.

Het was nu pikdonker en toen Raffles het regelmatige ademen van zijn vriend opmerkte, waardoor hij de overtuiging kreeg, dat deze vast sliep, stond hij op.

Brand echter sliep niet. Hij kon niet slapen. Een gevoel van ongerustheid voor het lot van zijn vriend vervulde hem en belette, dat de slaap zijn oogen look. Hij zag hoe Raffles behoedzaam, zonder eenig geluid te maken, opstond en de tent verliet.

Brand oogde hem na, maar weldra onttrok de duisternis hem aan zijne oogen. Hij bleef geruimen tijd weg. En reeds vroeg Brand zich af of het niet het beste zou zijn om zijn vriend te volgen en zich te overtuigen van hetgeen hij midden in den stikdonkeren nacht deed, toen Raffles terugkwam.

Een dorre tak kraakte voor den ingang der tent en Brand had nog juist den tijd om zich op zijn strooleger neer te werpen, zijn oogen te sluiten en zich slapende te houden, toen Raffles reeds binnentrad.

Gedurende den tweedaagschen tocht op de rivier hadden de twee vrienden niet veel gelegenheid gehad met elkaar te praten, bovendien kwam het Brand voor, alsof door de gebeurtenissen, zij een weinig van elkaar waren vervreemd, zoodat zij, ook nadat zij aan land waren gegaan, nog geen woord met elkaar hadden gewisseld.

Maar nu onmiddellijk nadat Raffles de tent was binnengegaan, begaf hij zich naar den hoek, waar zijn vriend lag en schudde hem zacht bij den schouder heen en weer om hem te doen ontwaken.

In een oogwenk zat Brand overeind en keek

verbaasd in de oogen van Raffles. Deze legde den vinger op de lippen en begon te spreken.

— Charly, zoo zeide hij en zijn stem had een klank, als Brand daarin nog nimmer had waargenomen. Charly, je moet me helpen. Ik ben mezelf niet meer. Ik weet niet wat me scheelt. Ik geloof dat Maskawita mij betooverd heeft. Neen, stil, spreek niet. Ik zal je alles vertellen. Ik gevoel me doodongelukkig.

Ik heb dezer dagen zoo vaak aan je woorden gedacht, die je hebt uitgesproken gedurende het hofbal bij den Engelschen kroonprins. Wat ik gedacht had, dat mij niet kon gebeuren, heeft me overvallen als een donderbui bij helderen hemel. Ik heb Maskawita lief en ik voel, dat ik niet langer zonder haar kan leven. Je moogt het dwaasheid, ja krankzinnigheid noemen. Ik zal je niet tegenspreken. Maar ondertusschen is het een feit. Ik ben nimmer sentimenteel geweest, Charly, je zult het kunnen getuigen. Ik heb mij immer gepantserd gevoeld tegen de verleidelikheden van de vrouw. Maar dit meisje met hare eenvoudige ziel heeft zich van mijn hart meester gemaakt en ik heb me zonder slag of stoot overgegeven.

Dit alles wilde ik haar hedenavond zeggen. Ik voelde dat ik niet langer zwijgen kon. Mijn ledematen beefden bij de gedachte aan de woorden, die zij mij in antwoord daarop zou zeggen, want ik weet niet of zij zelfs wel weet wat liefde is. En nu, terwijl ik geduldig aan den ingang van haar tent zat te wachten, te wachten tot zij daaruit zou komen, zooals zij elken avond gedaan heeft om water te schepen aan de rivier, kwam een harer jongens naar mij toe en deelde mij mede, dat Maskawita vertrokken was.

Ik kon hem haast niet verstaan, want zijn Cree is voor mij onbegrijpelijk, maar hij duidde het met gebaren aan en ik begreep hem ten slotte. Maar of hij mij niet wil of niet kan begrijpen, ik weet het niet, maar het is een feit, dat ik geen antwoord kon krijgen op mijn vraag waarom Maskawita ons verlaten heeft. Zij is weggegaan om misschien nimmer terug te keeren.

Raffles liet het hoofd in de handen zakken en een soort droge snik klonk uit zijn keel. Zijn verliefdheid deed hem alles donker inzien en hij scheen te denken, dat hij Maskawita reeds voor goed had verloren.

Brand die innig medelijden had met zijn maker, toonde zich zoo weinig mogelijk verbaasd, hij begreep met de fijngevoeligheid van een waren en kieschen vriend, dat hij hem niet met verwijten moest overladen en zweeg dan ook over het feit zelf.

Hij troostte Raffles echter zoo goed mogelijk door hem er op te wijzen, dat er geen reden was

om den moed te laten zinken. Hij deed hem inzien, dat Maskawita een zelfstandige natuur was, die hun reeds éénmaal had verlaten, zonder één woord van opheldering te geven en zich weer bij hen had gevoegd alsof dat zoo vanzelf sprak. Hij legde hem uit, dat dit thans even goed het geval kon zijn en trachtte hem over te halen te gaan slapen, iets waaraan zij toch zeker wel behoefte hadden na een geheelen dag op de rivier te hebben gevaren.

Raffles lachte meewarig.

— En Maskawita dan? vroeg hij. Heeft zij dan geen rust noodig? Kan zij, een zwakke vrouw, dan wel buiten slaap en behooren wij haar niet te gaan zoeken, nu zij zich in de duisternis in de ondoordringbare bosschen heeft gewaagd?

Hij sprak deze woorden op een zachten toon, als voor zich zelf, uit en scheen er niet eens een antwoord van zijn vriend op te verwachten. Maar toen hij dit gezegd had, trok hij zich in zijn hoek terug en vlijde zich neer als om te gaan slapen.

Maar dien nacht was Brand nog eenige keeren wakker en telkens hoorde hij zijn vriend dan zuchten, dat zijn hart er van brak.

Zoo naderde de ochtendstond.

Brand was ook reeds wakker en voelende, dat hij toch niet meer kon slapen, stond hij op en ging de tent uit, om zich aan den oever van de rivier te wasschen. Raffles volgde zijn voorbeeld en weldra was het een gewasch en geplas van belang, vooral toen de twee jongens een eindje verder op dezelfde wijze toilet gingen maken.

Het was een heerlijke ochtend, de atmosfeer was zuiver en rein, terwijl de zon de toppen der bergen in gouden glanzende baadde.

Raffles scheen weer eenigermate zich zelf te zijn. Hij wisselde eenige vroolijke woorden met zijn vriend en groette ook de roodhuiden met zijn gewone jovialiteit, alleen zijn oogen stonden niet zoo helder als Brand dat van hem gewoon was, maar dat kon natuurlijk een gevolg zijn van de korte nachtrust.

Eensklaps slaakte hij een kreet, terwijl hij in de verte wees.

Dáár, nog op grooten afstand van hen verwijderd, bewoog zich een eigenaardige stoet. Vooraan liep een, naar de kleeding te oordeelen, jonge Indiaan, terwijl op eenigen afstand achter hem, vier mannen volgden, die iets op twee stokken, die zij op de schouders droegen, meevoerden.

Wie de Indiaan was, die voorop liep, was niet te onderscheiden, maar toen Raffles en Brand hunne kijkers hadden gehaald, zagen zij bijna tegelijkertijd, dat het Maskawita was, die naderde.

Zij liep met veerkrachtigen tred voorop en

scheen den weg te wijzen aan het viertal dat volgde. Deze vier droegen tusschen de stokken een soort hangmat, waarin nog een ander persoon scheen te liggen en eensklaps viel het Raffles in, dat het wel de moeder van Maskawita kon zijn, die zij bij hem bracht.

Hij vroeg zich af om welke reden zij dit deed en waarom zij niet met hem naar Hawata was gegaan, waardoor het vervoer aan het arme mensch, dat waarschijnlijk wel pijn zou hebben, bespaard zou zijn.

Hij behoefde echter niet lang in het onzekere daaromtrent te blijven, want na dertig minuten waren de dragers reeds zôo dicht genaderd, dat door den kijker de gelaatstrekken duidelijk onderscheiden konden worden.

Maskawita was vooruitgelopen en trad weldra het kamp van de vrienden binnen.

Ofschoon het meisje nog dezelfde was als eenige dagen geleden, was het uitdagende in haar houding nu weer geheel verdwenen. Zij was nu meer zachtmoedig en op haar mooi gelaat lag een zachtmoedige trek. Zij dacht aan haar arme moeder.

Na eenige minuten kwamen de dragers aan en werd de draagbaar neergezet. Raffles had geen aansporing of verzoek van Maskawita meer noodig, om zich direct aan de zieke te wijden.

De arme vrouw was er tamelijk slecht aan toe. De arm was in het geheel niet gezet, men had er eenvoudig een tamelijk stijf verband om gedraaid en daar de breuk reeds tamelijk oud was, had het genezingsproces een aanvang genomen, terwijl de twee beeneinden niet tegen elkaar sloten.

Raffles, die reeds menigmaal een been of een arm gezet had, begreep onmiddellijk dat het hier geen eenvoudig geval was, maar dat hij al zijn bekwaamheid zou moeten te hulp roepen, om hier een werkelijk gunstig resultaat te bereiken.

Ook begreep hij, dat deze behandeling niet het werk van een uurtje kon zijn, zooals hij aanvankelijk gedacht had. Het zou geruimen tijd in beslag nemen. Hij moest de vrouw eerst narcotiseeren, daarna den arm opnieuw breken en ten slotte zetten en spalken.

Zonder verder tijd te verliezen ging hij aan het werk. Brand, die hem reeds menigmaal bij een dergelijken arbeid had geholpen, assisteerde hem ook thans, terwijl hij Maskawita verzocht zich te verwijderen, daar hij veronderstelde, dat zij de behandeling niet goed zou kunnen aanzien. Maar hierin vergiste hij zich. Het meisje was niet te bewegen de plek, waar haar moeder lag te verlaten en bleef, ofschoon zij menigmaal de tanden op elkaar moest klemmen om niet in tranen uit te barsten, gedurende de geheele

operatie in de nabijheid van de patiente.

Eindelijk, toen het afgelooopen was, wijdde Raffles weder een blik aan het jonge meisje. Niet alleen had hij het niet gewaagd haar gedurende de behandeling aan te zien, maar ook had hij daartoe geen tijd en geen gelegenheid gehad, want hij was geheel in zijn arbeid opgegaan en had zich daaraan met volkomen overgave van zijn geheele wezen gewijd. Hij kon dan ook met voldoening op zijn arbeid neerzien. Hij wist met absolute zekerheid, dat de arm van de vrouw genezen zou en dat zij na verloop van tijd het gebruik van dit lidmaat weer geheel zou terugkrijgen.

Het was intusschen laat geworden en daar het middaguur reeds lang voorbij was, werd een stevige maaltijd bereid.

Gedurende het eten werd er echter niet veel gesproken. De moeder van Maskawita, die uit de narcose was ontwaakt en eenige napijn van de operatie gevoelde, uitte echter geen klacht, ofschoon het haar aan te zien was, dat zij leed. Maskawita ontging dit niet en bleef in de nabijheid van de oude vrouw, die echter heel gelukkig was in het vooruitzicht, dat haar arm nu spoedig zou genezen.

Ook de anderen waren meer of minder onder den indruk en in den kleinen kring bleef een beklemmend zwijgen heerschen.

Toen de duisternis begon te vallen en de geopereerde in slaap viel, kwam Maskawita naar Raffles toe en Brand zag hoe zijn vriend opstond en met haar het bergpad opwandelde. Hij vroeg zich af wat er nu zou geschieden, daar hij begreep, dat het thans de beurt was van Raffles om iets aan Maskawita te vragen.

Wat hij dacht werd bewaarheid.

Maskawita was naar Raffles toe gegaan om hem te bedanken en hem een groote lederen zak met stofgoud aan te bieden als belooning voor zijn diensten. Maar Raffles weigerde. Hij duwde hare hand met het zakje terug en vatte haar rechterhand, die hij omklemd hield.

— Neen, Maskawita, ik wil dat goud niet, zei hij, terwijl hij het meisje in de groote, donkere oogen keek, die in de duisternis als een bergmeer glansden.

Maskawita, die niets van dit alles begreep, trachtte hare hand vrij te maken en keek Raffles eenigszins verbaasd aan.

— Maar, dokter Joensoen, zeide zij op den haar eigenaardigen, zangerigen toon en met het bekoorlijke accent, — maar, dokter Joensoen, elke dokter ontvangt toch geld voor zijn werk en daar heeft hij toch ook recht op zoo goed als ieder ander, die...

— Noem mij geen Johnson, zei Raffles, zeg Edward, dat is mijn naam.

Maskawita zei niets, maar trok haar wenkbrauwen omhoog. Zij trok haar hand uit de zijne, ging recht voor hem staan en keek hem in de staalgrijze oogen.

Toen, in ééns, las zij daarin wat Raffles nog niet had uitgesproken.

Hare lippen begonnen te beven, zij sloeg hare handen voor het gelaat en begon zacht bijna onhoorbaar te snikken.

Nu was het de beurt van Raffles om verbaasd te zijn. Was dat Maskawita, de sterke, het Indiaansche meisje der bergen, de vrije, de zorgeloze? Wat had zij dan in zijn oogen gelezen, dat zij, zonder één woord te spreken in tranen was uitgebarsten? Had zij de waarheid in zijn oogen gelezen? En was dat dan een reden om verdrietig te zijn? Raffles had hier in de vrije natuur alle verwaandheid, indien hij die al ooit gehad had, afgelegd. Hij voelde zich hier een kleine mensch in een grootsche natuur en meende in alle bescheidenheid, dat hij een man was, die toch wel in staat zou zijn een meisje gelukkig te maken.

Zag Maskawita dat niet in? Of waren het tranen van vreugde die zij vergoot? Een oogenblik deed deze gedachte zijn hart van vreugde bonsen, maar weldra zag hij dat hij zich vergist had.

Hij poogde hare handen van het gelaat weg te trekken, maar zij wendde zich van hem af en snikte, dat het hart hem dreigde te breken.

Ten slotte werd Raffles ongerust en hij trachtte zijn arm om haar schouder te slaan om haar te troosten.

Maar alsof een adder haar gebeten had, zoo wendde zij zich met een bruuske beweging van hem af. Met een ruw, haastig gebaar droogde zij hare tranen en stond weer voor hem, zooals hij haar gedurende de laatste dagen steeds voor zich gezien had.

Zij had het hoofd weer in den nek geworpen en uit haar gestalte sprak weer dezelfde bewustheid van voorheen.

— Mijnheer Joensoen, zeide zij, dat is een vergissing van uw kant! Ik weet niet wat gij in mij ziet, maar ik wil aannemen, dat uwe bedoelingen goed zijn. Laat ik u echter hier eens en voor altijd zeggen, dat wij nimmer iets voor elkaar kunnen worden. Hier, op deze plek, met de dankbaarheid voor uw liefdevolle daad aan mijn moeder bewezen, nog levendig in mijn hart, moet ik u dit zeggen en juist uit hoogachting voor u. Gij weet het misschien niet, maar leer het dan van mij. Blank en rood gaat niet te zamen. Luister:

Zij zette zich op een rotsblok, dat groot genoeg was om ook Raffles tot zitplaats te strekken.

— Mijn moeder is een Indiaansche, zooals

gij gezien hebt. Mijn vader was een blanke. Ik heb hem nimmer gekend. Hij kwam tot mijn moeder, zooals gij thans komt tot mij. Met een liefde in zijn hart, zóó groot en zóó hartstochtelijk, dat mijn moeder voor zijn aandringen bezweek en zijn vrouw werd.

Vele jaren ging het goed, maar wat te voorzien was, gebeurde. Lang nadat ik geboren was, werd mijn vader de eenzaamheid moede, hij verlangde terug naar de beschaafde streken, vanwaar hij gekomen was en hij had een verlangen om de drukte van de groote steden weer om zich heen te gevoelen. Geruimen tijd wist mijn moeder hem van het denkbeeld, naar New-York terug te keeren, af te houden. Want zij begreep maar al te goed, wat deze terugkeer voor haar zou beteekenen. Maar ten slotte bleef haar bidden en smeeken tevergeefs en wij gingen met ons drieën naar het zuiden.

Binnen een jaar geschiedde het onvermijdelijke. De wereld, de beschaafde wereld, had hem uitgestooten, wilde hem niet meer erkennen, omdat hij met een Roodhuid getrouwd was, een Roodhuid, het verachtelijkste van alie schepselen.

Maskawita sprak deze woorden met groote bitterheid uit. Eenige oogenblikken zweeg zij en liet het hoofd op de borst zinken.

Raffles nam haar hand en wilde haar wat zeggen, maar zij trok hare hand vastberaden terug, schudde het hoofd, zoodat hare blauwzwarte lokken trilden en vervolgde:

— Stil, laat mij uitspreken. Hij was een goed man en hield op zijn manier nog van mijn moeder. Maar nu het groote liefdevuur, dat eens zijn hart in vlam had gezet uitgedoofd was, was de sterke band, die hem aan haar hechtte, verbroken en hij ging gebukt onder het leed, dat zijn vrienden hem bereid hadden, door hem niet meer te herkennen.

Mijn moeder nam een kloek besluit, dat zij ook onmiddellijk ten uitvoer bracht.

Op een zekeren nacht verliet zij hem. Zij was in het bezit van een zekere som gelds, die zij in den loop der jaren had weten te besparen en ging heen. Zij reisde met den trein zoo ver noordelijk als zij kon en zette toen haar weg loopend voort.

Na tal van avonturen kwam zij in haar oude woonplaats terug. Maar daar waren er slechts weinigen, die haar nog herkenden, want er was een groote roep uitgegaan van een goudland naar het westen en allen waren daarheen getrokken. Ook mijn moeder vertrok weder en begaf zich in dezelfde richting. Maar niet dan nadat zij mij wederom naar New-York had terug gestuurd.

Mijn vader had haar daarom verzocht. Hij

had na haar vertrek haar brief gevonden, haar brief, waarin zij hem uiteenzette waarom zij hem ging verlaten en hij had den treurigen moed. haar voor haar wijsheid te prijzen en haar te danken voor haar daad, die wederom een mensch van hem maakte.

Mijn moeder schreide er bittere tranen over, maar toen zij die gedroogd had, zond zij mij naar New York terug, want mijn vader had aangeboden mij op een goede school te plaatsen en goed onderricht te laten geven.

Vijf jaren heb ik op die school doorgebracht. Er waren nog eenige meisjes met gemengd bloed op die school en bij haar zocht ik mijn troost. Welke vernederingen ik van de anderen heb te verduren gehad, zal ik niemand vertellen. Maar mijn verblijf op dat instituut heeft mij, met de nuttige kennis, de wetenschap bijgebracht, de groote wetenschap, die ik nimmer zal vergeten, dat Blank en Rood niet bij elkaar hooren.

Nadat ik mijn opvoeding had voltooid liet mijn vader, dien ik niet te zien kreeg, maar mij wel geregeld schreef, mij de keus tusschen de stad en den terugkeer naar mijn moeder. Ik koos het laatste. Hij had maatregelen getroffen om mij vóór mijn vertrek naar het noorden te zien, maar ik nam het besluit die bijeenkomst te vermijden. Ik was zelfstandig genoeg om een anderen weg te kiezen en mijn vader heeft mij niet meer gezien. In een brief, waarin ik hem mijn dank betuigde voor de middelen, die hij mij verschaft had, om mijn opvoeding te voltooien, zette ik hem de reden van mijn handelwijze uiteen.

Hij heeft daarop nimmer geantwoord, daar hij waarschijnlijk maar al te blij was, niet alleen van zijn roode vrouw, maar ook van zijn half-roode dochter af te zijn.

Rood en Blank hooren niet bij elkaar. Ik heb deze waarheid mijn dorpsgenooten ingeprent tegelijk met andere wijsheden, die ik hen leeren kon en die mij geleerd waren in de wereld der beschaving, die geen Roodhuid erkent. Die zegt dat een Roodhuid een ander mensch is dan de blanke en dat die twee nimmer door het huwelijk mogen worden vereenigd.

Raffles had gezwegen, terwijl Maskawita sprak. Eenige keeren had hij er iets tusschen willen werpen, maar telkens had het meisje hem met een gebaar het zwijgen opgelegd. Maar nu was zij uitgesproken en staarde in de groeiende duisternis zwijsend voor zich uit.

Nu was het zijn beurt om te spreken.

— Maskawita, zeide hij en zijn stem klonk zacht, Maskawita, dat alles moge waarheid zijn, ik zal het niet tegenspreken, maar die waarheid geldt voor mij niet. Die lieden, van wie gij spreekt, waren kleine, bekrompen, kleinzielige lieden. Ik ben anders. Vraag het mijn vriend Brand en hij zal getuigen hoe geheel anders ik ben dan die anderen. Ik heb, — ik moet het bekennen, — tot dusverre het zwakke geslacht met minachting beschouwd en dacht mij zelf volkomen gepantserd tegen de liefde, die, naar ik dacht, niet voor mij was weggelegd. Mijn leven was anders, geheel anders. Ik heb mij steeds buiten de wet gesteld en het leven geleid dat ik mijzelf gekozen had, vrij, volkomen vrij, aan geen enkelen band gebonden.

Ik ben rijk, zóó rijk zelfs, dat ik mijn eigen rijkdom niet ken. Ik kan mij de luxe veroorloven om de wereld te verachten, dat ik dan ook in het geheim steeds heb gedaan. Ik heb mij steeds boven elke kleinzieligheid verheven gevoeld en heb mij volkomen onafhankelijk gemaakt. Ik kan doen wat ik wil. Ik heb stukken land, die geheel mijn eigen bezit zijn en waar ik mij tot koning en keizer kan laten uitroepen door hen, die ik op mijn land zal willen dulden. Ik kan daar koning zijn en gij Maskawita zult daar mijn koningin zijn, zooals gij nu reeds de koningin zijt van mijn hart. Geloof mij, Maskawita, ik ben een geheel ander mensch en gij zult met mij gelukkig zijn, zoo gelukkig als ooit twee schepselen gelukkig op deze aarde kunnen zijn.

Hij had deze woorden zacht, maar met een hartstocht uitgesproken, die onweerstaanbaar was en die dan ook Maskawita bewogen zich half om te wenden en hem in de oogen te zien. Zij zag daarin den gloed der overtuiging. Zij zag, dat hij de waarheid sprak.

Eén oogenblik aarzelde zij.

Maar het volgende oogenblik was zij weer sterk.

Zij wendde zich af, schudde haar hoofd, wierp het in den nek en sprak het eene, strenge woord: Neen!

Haar stem klonk hard en wreed. Het was alsof zij met een vlijmscherp mes alle banden, die haar aan Raffles bonden, doorsneed.

Toen stond zij op en vóór dat Raffles het verhinderen kon, was zij in de nu volkomen duisternis verdwenen.

Hoofdstuk VI.

De overval.

De nacht was voorbijgegaan en Maskawita was niet teruggekeerd.

De ochtend was gekomen in alle heerlijkheid van een Canadeeschen zomermorgen. De zon, die eerst de hoogste toppen der bergen had getooid met een mantel van vloeibaar goud, was hooger en hooger geklommen en nu heerschte er langs de oevers van de snel vlietende rivier een zachte warmte, die in zich nog een weinig van de frissche lucht der bergen had. Het was wat de volksmond noemt: goddelijk weer.

Maar zij, die daar bijeen zaten, genoten er niet van. In hun hart was het stil en droef. Brand keek naar Raffles en deze vermeed de blikken van zijn vriend.

De Indianen praatten heel weinig, zooals de aard van Roodhuiden nu eenmaal is en de oude vrouw scheen nog te veel pijn te hebben om veel te spreken.

Intusschen legde het leven weer beslag op hen en Raffles begreep, dat hij nog steeds de zorg voor de vrouw op zich had. Hij begon voorbereidende maatregelen te treffen voor haar vervoer.

Op zijn aanwijzingen maakten de dragers de draagbaar wat grooter en richtten haar wat gemakkelijker in, zoodat de vrouw gedurende het vervoer niet bevreesd behoefde te zijn, dat zij door de loopbewegingen der mannen meer pijn zou krijgen. Raffles gaf de mannen te kennen, dat zij niet boven een zekere snelheid zich mochten voortbewegen en niet langer dan hoogstens zes uren per dag gaan. Hij trachtte hen nog uit te hooren over den af te leggen afstand en de richting, maar of de Indianen hem niet begrepen, of hem niet wilden begrijpen, hij kon op deze vragen geen antwoord bekomen.

Hij trok zich hier niet veel van aan, daar hij van plan was den stoet te vergezellen, waardoor hij dan wel te weten moest komen, waar Maskawita woonde.

Toen alle voorbereidende maatregelen genomen waren, werden de tenten opgebroken en maakten de vrienden zich reisvaardig.

Nog waren zij hiermede bezig en reeds was de stoet met de dragers en de mannen, die de dragers zouden aflossen, vertrokken, toen er plotseling een schot klonk en een kogel vlak in de nabijheid van Raffles in het water sloeg.

Zonder zich een oogenblik te bedenken wierpen de twee vrienden zich plat ter aarde en

kropen zoo snel zij konden en zonder zich bloot te geven, naar de beschermende boomen van het bosch.

Juist toen zij dat hadden bereikt, klonk een tweede schot; een klein kruitwolkje pafte omhoog boven den top van een onmiddellijk in de nabijheid staanden heuvel en beiden zenden een menschelijke figuur voor een ondeelbaar oogenblik boven den bergrand te zien verschijnen en verdwijnen. Zij laadden onmiddellijk hunne geweren en met den vinger aan den trekker wachtten zij af wat er zou geschieden.

Geruimen tijd hoorden of zagen zij niets en reeds dachten zij er over de dragers, die in de verte zich verwijderden na te loopen, toen zij plotseling iets zagen bewegen.

In hun onmiddellijke nabijheid, op een afstand van hoogstens veertig meter, kwam een hand uit het struikgewas te voorschijn. Deze hand schoof behoedzaam de takken terzijde, vervolgens kwam een been, toen een hoofd, daarna het geheele lichaam van een man te voorschijn. De man had een gemeen, ruw gelaat, hij was ongeschoren en zijn kleine oogen stonden veel te dicht bij elkaar. Ook hij had de hand aan den trekker van een blijkbaar geladen geweer.

Toen die man in het volle licht trad, ontsnapte Brand bijna een kreet van verrassing. Hij herkende den man als een dergenen, die zij in Tantaal hadden ontmoet en voor wie de Sheriff hen had gewaarschuwd. Hij behoorde natuurlijk ook tot het drietal, dat Maskawita aan boord van de rivierboot had overvallen.

Aan zijne bedoelingen viel niet te twifelen. Hij had het schot gelost en misschien het tweede ook, ofschoon dat natuurlijk ook wel afkomstig kon zijn van een zijner rotgenooten.

Brand bedacht zich niet lang, mikte en schoot den sluipmoordenaar in het been. Met een gil van pijn stortte hij op den grond en liet zijn geweer kletterend op den rotsachtigen bodem vallen.

Maar het schot had nog meer gevolgen. Op hetzelfde oogenblik, dat de bergwanden den knal honderdvoud weerkaatsten, sprongen twee figuren, die in de nabijheid in hinderlaag hadden gelegen, te voorschijn en snelden naar den bergtop.

— Vooruit, Charly, riep Raffles, die door dezen verraderlijken overval eensklaps weer de oude Raffles geworden was. Vooruit! Er op af!

Met de geweren in de hand stormden zij uit het bosch, dat hen aan de blikken van de struikrovers had onttrokken, te voorschijn en snelden hen achterna.

— Niet schieten, Charly, riep Raffles zijn vriend toe, toen hij zag, dat deze bleef staan om te mikken. Brand vervolgde toen zijn weg.

De aanvallers echter schenen den weg uitstekend te kennen en wonnen, daarvan profiteerend, zienderoogen op hun achtervolgers. Met elke minuut werd de afstand, die hen scheidde, grooter, tot zij ten slotte nog slechts zoo groot waren als een stip.

Toen zij zoo ver weg waren, bleven zij staan. Raffles kon dit duidelijk waarnemen en juist wilde hij met Brand gaan overleggen wat zij zouden doen, toen er wederom een korte, doffe knal klonk en een kogel tegen den rotswand, achter hen, te pletter sloeg.

Raffles zette de tanden op elkaar en mompelde:

— De schavuiten! Vooruit Charly, schieten, zij vragen er om.

Raffles en Brand vuurden nu ook, waarop als antwoord twee schoten volgden van de roovers. Een geregeld vuurgevecht ontstond en eensklaps zagen de twee vrienden, die over een tamelijk goede dekking beschikten, hoe een der mannen, blijkbaar getroffen, van een rots aftuimelde. Zijn makker sprong hem na en Raffles, dit ziende, oordeelde het oogenblik gekomen, om hen achterna te zetten, want hij kookte van verontwaardiging en wilde hen aan den Sheriff van Tantaal overleveren, opdat de buurtschap tenminste voor eenigen tijd van het gevaarlijke gezelschap dezer onverlaten zou bevrijd zijn.

Met Brand trok hij op de achtervolging uit, onderwijl zorg dragende zich niet bloot te geven, omdat zij maar al te goed begrepen, dat de roovers niet zouden aarzelen hen neer te schieten.

Maar ten slotte moesten zij toch het beschermende bosch verlaten en van steen tot steen springend, kwamen zij slechts langzaam vooruit, vooral wanneer zij nu en dan groote afstanden al kruipend moesten afleggen.

Eindelijk echter kwamen zij toch op de plek waar zij meenden den roover te hebben zien vallen, maar ten slotte moesten zij elkaar toch toegeven, dat zij zich waarschijnlijk in den afstand hadden vergist en dat de bewuste plek nog verder was.

Geruimen tijd brachten zij met behoedzaam zoeken door, maar te vergeefs en eindelijk begrepen zij, dat zij hun pogingen moesten opgeven. Eerst toen dachten zij aan den gewonden roover, dien zij nu toch hulp moesten gaan verleen.

Het middaguur was echter reeds eenigen tijd

voorbij en de natuur deed hare rechten gelden, Beiden rammelden van den honger. Zij hadden geen proviand bij zich, zoodat zij besloten het bosch in te gaan, om te zien of zij niet een stukje wildbraad konden bemachtigen.

Het was alsof het noodlot hen parten speelde, want het duurde geruimen tijd, voor zij er in slaagden een koppel houtduiven te schieten. Half uitgehongerd werd een vuurtje aangelegd en Brand, die daarin al eenige bekwaamheid had gekregen, wist de jonge malsche vogels tot een smakelijk boutje te bereiden.

Toen hun maaltijd afgelopen was, kregen zij dorst, zoodat zij besloten naar den rivieroever terug te keeren. De zon begon intusschen reeds ter kimme te nijgen en zij besloten zich te haasten.

Maar of zij zich in den weg hadden vergist, of dat zij verder van de rivier verwijderd waren dan zij dachten, zij wisten het niet, maar het was een feit, dat de avond reeds begon te vallen, toen zelfs op een hoogen rotssteen nog niets van de rivier viel te ontdekken.

Gelukkig echter passeerden zij op hun weg een snelvlietende beek, waaraan zij hun dorst konden lesschen en daar zij begrepen voor het vallen van den nacht toch hun doel niet te zullen bereiken, besloten zij hier hun kamp op te slaan.

Brand stelde voor nog even verder te gaan, daar hij meende, dat achter een rots in hun onmiddellijke nabijheid een meer beschutte plek te vinden zou zijn, zoodat zij zich daarheen begaven.

Raffles had het eerste den top bereikt en Brand hoorde hem een kreet van verrassing slaken. Deze klom snel omlaag om zich bij zijn vriend te voegen en ook hij stond een oogenblik perplex. Hetgeen zij zagen was dan ook wel geschikt om hen met verbazing te slaan. Wat zij zagen was als een schilderij, het deed hen denken aan een fata morgana.

Heel in de verte, op grooten afstand, zoo groot, dat alles popperig klein leek, strekte een liefelijk dal zich tusschen de bergen uit. In dat dal stonden een aantal woningen, te klein om huis en te groot om hut genoemd te worden. Het waren aardige woningen met vroolijke, roode daken van verschillende vormen en alle, zonder onderscheid, met witte muren, hetgeen aardig contrasteerde met de bruine bergen en het donker groen der bosschen. Om de huisjes bevonden zich net aangelegde tuintjes en daarvoor bijna over de geheele breedte van het dal, strekten zich groene weiden uit, zoover het oog reikte.

Maar het eigenaardigste was wel de rivier, die zich door dat dal slingerde. Zij was geel van kleur en schitterde als goud in de laatste stralen der ondergaande zon.

Enkele oogenblikken stonden de vrienden sprakeloos het tooneel, dat zich voor hun oogen ontrolde, aan te zien. In de tuintjes en op de weide bewogen zich kleine figuren en op de rivier schommelde een ranke kano. Het was een lieflijk, vredig landschap zooals niemand zich gedroomd zou hebben, dat op deze plek aan te treffen.

Het duurde niet lang of Raffles en Brand hadden hun kijkers voor den dag gehaald en nu zagen zij, dat het dal een nederzetting was van Cree-Indianen, een vredelievenden stam, die nog steeds afgetrokken en eenzaam tusschen de bergen verkoos te leven.

De beide vrienden stonden sprakeloos. Maar in hunne gedachten ging hetzelfde om. Beiden dachten, neen, wisten met een zekerheid, alsof het hun met even zoo vele woorden was medegedeeld, dat dit Hawata was, waarover Maskawita had gesproken, de plek, waar zij zich met hare moeder en hare stamgenooten teruggetrokken had.

Ook het gele water van de rivier onderwierpen zij aan een nauwkeurig onderzoek en met behulp van hunne sterke kijkers konden zij zien, dat de gele kleur werd veroorzaakt door het gele zand, waaruit de bodem en de oevers bestonden.

En eensklaps begreep Raffles nu waar het zakje stofgoud vandaan was gekomen. Dat gele zand was in hooge mate goudhoudend en het had Maskawita betrekkelijk weinig moeite gekost daarvan een hoeveelheid als het zakje bevatten kon te verzamelen.

Terwijl zij daar zoo stonden overviel hen de duisternis en Raffles, begrijpend, dat het uur voor een verder onderzoek al heel slecht gekozen was, besloot zijn nachtleger op de helling van het dal op te slaan en den ochtendstond af te wachten om verder te gaan.

Ofschoon de vrienden niet de beschikking hadden over de tenten, die zij bij de achtervolging van de bandieten hadden achter gelaten, behoefde hen dit geen zorg te baren, daar de nacht zoel was, bijna warm en zij zich bedienen konden van de lichte slaapzakken, die zij juist vóór hun vertrek reeds op hun rug hadden gebonden en die hen nu uitstekend te pas kwamen.

Met het oog op den overval besloten zij om beurten te waken. Brand lootte de eerste wake en Raffles vlijde zich op het zachte mos, dat de helling bedekte, neer en sliep weldra den slaap des rechtvaardigen.

Brand keek op hem neer en glimlachte. Hij dacht aan al het voorgevallene van de laatste dagen en vroeg zich af of zijn vriend niet mogelijkerwijze droomde van zijn aangebedene.

Maar dan doorploegden een paar zware rim-

pels dat anders gladde en jongensachtige voorhoofd, wanneer hij er aan dacht hoe dit alles wel zou afloopen.

Twee uren verliepen; de maan was ondergegaan en er heerschte een diepe duisternis, die zelfs de voorwerpen in de onmiddellijke nabijheid onzichtbaar maakte.

Nu riep Brand Raffles, daar zijne oogen bijna dicht vielen en hij naar een paar uren rust verlangde. Raffles was onmiddellijk wakker en betrok nu de wacht. Ook hij kwam onder de beking van het vreemde om hem heen en van de duisternis. Het was als een nacht in de tropen, zoel en zonder den minsten wind.

Een uur verliep. Het kwam den waker voor alsof de sterren reeds eenigszins begonnen te verbleeken en dat de ochtend aanstaande was. Het was doodstil om hem heen en hij vroeg zich af, waarvoor hij eigenlijk waakte. De struikrovers waren natuurlijk op de vlucht geslagen, zoodat voor geen overval meer te vreezen was. Maar hij zou natuurlijk blijven waken. Geruimen tijd zat hij over dit denkbeeld te soezen en zóó was hij in deze meditatie verdiept, dat plotseling zijn geweer uit zijn handen en op het mostapijt onder zijn voeten gleed. Dat wekte hem weer even op, maar het duurde niet lang of hij zat weer te knikkebollen.

Eensklaps, hij wist niet of hij waakte of droomde, voelde hij zijn geweer niet meer tusschen zijn knieën, hij wilde er naar tasten, maar zijn handen weigerden dienst, hij wilde roepen, maar zijn tong was als verlamd en nu, volkomen wakker wordend, voelde hij, hoe hij aan handen en voeten gebonden was en geen vin kon verroeren. Hij en zijn vriend waren in hun slaap overvallen en het machteloze slachtoffer geworden van hun belagers.

Maar wie waren die belagers? Ongetwijfeld de bandieten, die hen reeds vroeger op den dag hadden aangevallen en die nu hun schelmstuk, beter voorbereid, hadden herhaald. Wat zou er nu met hen gebeuren? Elk oogenblik verwachtte hij den genadeslag.

Raffles trachtte zich om te wenden, maar hij bemerkte, dat men hem met koorden aan den grond had vastgemaakt, zoodat hij zich totaal niet bewegen kon. Door zijn oogen te verdraaien slaagde hij er in iets te zien te krijgen van zijn makker, die, evenals hij, gebonden op den grond lag.

Het was nog donker, maar het was duidelijk waarneembaar, dat de nacht ten einde spoedde. Met elke minuut verdwenen er sterren en werd de zwarte lucht iets lichter getint.

Plotseling torende een hooge figuur voor hem op. Het was nog te donker om te kunnen on-

derscheiden wie daar bij hem stond, maar hij twijfelde geen oogenblik er aan, dat zijn laatste uur gekomen was. Hij sloot de oogen in afwachting van het doodelijke schot of den vlijmenden messteek.

Als hij maar recht in het hart werd getroffen! Hij huiverde bij de gedachte aan een urenlangen doodstrijd, vol pijn en machteloze woede.

Hoe lang hij zoo lag, kon hij niet zeggen, maar het scheen hem een geruimen tijd toe. Eindelijk wilde hij de oogen weer openen, maar op hetzelfde oogenblik voelde hij hoe zijn hoofd van den grond werd opgetild en op iets zachts neergevlijd.

Nu keek hij om zich heen en hij slaakte een zachten kreet, want, hoewel nog wat onduidelijk in het schemerachtige licht, meende hij een gelaat voor zich te zien, dat hij kende. Een gelaat, waaraan hij den laatsten tijd veel gedacht had, waarnaar hij met een vurig verlangen had uitgezien.

Het was het gelaat van Maskawita.

Onmiddellijk schoot het als een bliksemstraal door zijn brein, dat zijn boeien nu spoedig zouden worden geslaakt, dat Maskawita de touwen, waaraan hij met handen en voeten gebonden was, zou doorsnijden, maar dit alles gebeurde niet en het eenige, dat hij wist en zag, was dat zij met hem een blik aanzag, zooals zij hem nog nimmer had aangezien.

Eindelijk opende zij haren mond en begon te spreken.

— Hier ben ik Ett-ouard, hier ben ik. Ik ben gekomen om afscheid van je te nemen, zeide zij en het was alsof hare lippen trilden.

Raffles zag het en hij beefde van verwachting over zijn geheele lichaam. Het viel hem niet eens op, dat het meisje hem bij zijn voornaam noemde, hetgeen hij haar zoo vaak gevraagd had, maar waaraan zij nimmer gevolg had willen geven. Het was alsof dit zoo hoorde, alsof dit reeds jaren geleden geschied was en dat slechts een booze droom het voor een korten tijd verhinderd had.

— Lieve Ett-ouard, hernam Maskawita nu, lieve Ett-ouard, het Opperwezen moge mij vergeven, maar ik kan niet anders doen, dan wat ik thans doe. Ik weet dat het verkeerd is. Nooit kunnen wij iets voor elkaar zijn. Maar je woorden hebben honing en bitterheid tegelijk in mijn hart gedruppeld. Ik heb je lief! O, ik heb je lief!

Zij zweeg en bukte zich over hem heen.

Hare lippen raakten de zijne en zij kustte hem teeder.

Raffles kreunde. Hij wilde zijn armen om haar heerlijke gestalte slaan, haar aan zijn hart drukken, maar de boeien knelden hem en sneden hem bijna in het vleesch.

— Maskawita, kreunde hij, Maskawita!

Hij was als in een delirium. Wat beteekende dit alles? Waarom had men hem gebonden? En wie had dat gedaan? Waren het de gemeene struikrovers geweest van dezen ochtend? Maar waarom maakte Maskawita dan zijn boeien niet los? Steeds stelde hij zich deze vragen en het was alsof hij den waanzin in zich voelde opstijgen.

Maskawita scheen dit te zien en een waas van droefheid kwam over haar fijn besneden gelaat.

Zij bukte zich, kustte hem op beide oogen en fluisterde aan zijn oor:

— Vraag niet meer, lieve Ett-ouard, vraag niet meer. Het moest zoo zijn, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen je niet voor het laatst vaarwel te gaan zeggen. Ik kon niet nalaten je te komen zeggen, hoe mijn hart was opgesprongen van vreugde, toen je mij de bekentenis deed, dat je mij lief had. Ook ik had vanaf het eerste oogenblik, dat ik je zag, dat onzegbare, dat onverklaarbare in mijn hart, dat gelieden moeten voelen, wanneer zij voor het eerst uit den hen dierbaren mond hooren, dat zij bemind worden. O, Ett-ouard, ik heb je zoo lief en dat doet mij zoo lijden. Waarom, o, waarom kan onze liefde niet zijn? Waarom moeten er duizenden zijn, wie dit geluk ten deel valt en waarvan zij met al het vuur van hun jeugd kunnen genieten? En waarom wordt ons dit onthouden? O, waarom toch?

Zij zweeg en enige korte, droge snikken, die uit haar keel opwelden, verkondden de droefheid van haar hart.

Raffles bedwong met een bovenmenselijke inspanning zijn gevoelens, slikte zijn snikken weg en sprak:

— Maskawita, lieve Maskawita. Ik weet niet wat dit alles beteekent, maar wat je bedoelingen ook zijn, laat het thans genoeg zijn. Slaak mijn banden en laten wij vluchten, ver van de wreede wereld en laten wij gaan naar een eenzaam eiland waar wij slechts behoeven te leven met elkaar en voor elkaar. Laat ons vluchten Maskawita. Kom, spoedig, laat ons van hier gaan!

Maskawita schudde het hoofd en zweeg. In het groeiende daglicht zag Raffles nu hoe haar mond krampachtig bewoog, alsof zij zich geweld moest aandoen, om niet in snikken uit te barsten en hoe haar groote, zwarte oogen vol tranen stonden.

Wederom boog zij zich over hem heen. Nogmaals vereenigden zich hunne lippen in een innigen, langen kus, die geen einde scheen te nemen.

Hij voelde hoe haar jong, lenig lichaam door

krampachtige snikken werd geschokt, hij voelde hoe zij zich tegen hem aan vlijde, hij voelde haar jongen, sterken boezem golven op zijn borst en vaag verwonderde hij zich over den hartstocht van dat meisje, dat zich in de vervlogen dagen steeds had weten te beheerschen en zich koel en trotsch tegenover hem en zijn vriend had getoond.

Hij voelde dat hij het niet langer kon uithouden. In een plotselingen aanval van machteloze woede boog en rekte hij zich en kronkelde zich als een slang, om de touwen, die hem bonden, te verbreken. Hij voelde dat het koord hem in het vleesch sneed. Hij zette de tanden op elkaar en kreunde zacht van ingehouden smart en wanhoop. Maar al zijn pogingen faalden, al zijn moeite en pijn was te vergeefs en hij voelde dat hij, de sterke, de ontembare, de overwinnelijke, ging bezwijken. Nog éénmaal voelde hij hare zachte ronde armen om zijn hals, toen hoorde hij als in een droom telkens en telkens aan zijn ooren de woorden herhalen, die zij nu al zoo vaak gesproken had: Blank en Rood! Blank en Rood: Ik heb je lief, Ett-ouard, maar Blank en Rood....

Toen hoorde hij niets meer, toen werd alles zwart en scheen alles in het niet te verzinken....

Brand die op eenigen afstand lag en het gefluister van stemmen gehoord had, begreep niets van al hetgeen er in zijn nabijheid voorviel. Hij poogde zich om te wenden maar zijn boeien belletten hem dit, zoodat hij niets anders kon doen dan afwachten wat er met hem zou geschieden.

Toen.... plotseling hield het gefluister op. Het werd stil. De dag was nu aangebroken en de zon overgoot met hare stralen het landschap.

Nu hoorde hij stemmen in zijn nabijheid en toen één er boven uit, die bevelen gaf.

Het kostte hem geen moeite die stem te herkennen. Het was de stem van Maskawita, die hij uit duizenden kon onderscheiden.

— Vlug nu, hoorde hij haar zeggen. Vlug nu en voorzichtig!

Toen klonken hem de klanken van de voor hem onbegrijpelijke Cree-taal in de ooren. Een Roodhuid boog zich over hem heen en het volgende oogenblik had hij een blinddoek over de oogen. Hij voelde zich optillen en op een veerend voorwerp neerleggen en in een regelmatige cadans heen en weer gaan.

Hij wist nu, dat hij op een draagbaar lag en vervoerd werd.

Alles wat de laatste uren geschied was, was hem een raadsel. Hij was ontwaakt met de touwen en koorden aan armen en beenen en had evenals zijn makker gedacht, dat de roovers teruggekomen waren en hem weer overvallen

hadden. Ook hij was van meening geweest, dat zijn laatste uur geslagen had en had met angst en beven den genadeslag afgewacht. Toen had hij gezien, dat niet de roovers zich met hem bemoeiden, maar de Indianen uit de vallei aan de Goud-rivier in het vreedzame dal, dat zij den vorigen avond aan hunne voeten hadden zien liggen.

Wat er nu met hem gebeurde wist hij niet. Het was alles zoo vreemd en hij was zoo vragensmoe, dat hij zich met eenige inspanning onverschilligheid wist te suggereeren en in slaap viel.

Hoe lang hij geslapen had, heeft hij later nimmer kunnen vaststellen, maar het zal geruimen tijd geweest zijn, want toen hij ontwaakte, nijdde de zon ter kimme en begon het dal, waarin hij lag, zich in de avondschatuwen te hullen. Hij lag op een zacht mostapijt en voelde onmiddellijk dat zijn banden geslaakt waren en hij zijn armen en beenen vrij kon bewegen. Met eenige moeite, want zijn ledematen waren nog een weinig stijf, richtte hij zich op en keek om zich heen.

Op eenigen afstand van hem lag Raffles, die ook juist uit den diepen slaap, waarin hij gedompeld was geweest, ging ontwaken.

Een oogenblik later keken de vrienden elkaar in de verbaasde oogen.

Het duurde niet lang of Brand begaf zich naar Raffles en nu volgde een gesprek, waarin zij elkaar de gewaarwordingen van de laatste uren verhaalden. Hun ondervindingen waren nauwkeurig aan elkaar gelijk.

Aanvankelijk had Raffles met belangstelling geluisterd en gesproken, maar weldra maakte zich een ongedurigheid van hem meester, die Brand niet kon ontgaan. Eensklaps stond hij op en keek om zich heen.

— Het is nog voldoende licht, Charly, om op pad te gaan. Wil je een ware vriend voor mij zijn, ga dan mee. Ik ga Maskawita zoeken. Ik kan niet zonder haar leven, vooral nu ik weet, dat ook zij mij lief heeft.

Even krulde een bitter lachje om zijn lippen.

— En ik, die gedacht had haar te kunnen overhalen met mijn voorspiegelingen van mijn grooten rijkdom, die haar koningin had willen maken van een eenzaam en klein eiland. Zij, die reeds koningin was van hare onderdanen in de vallei, waar de rivier haar een rijkdom verschafte, zóó fabelachtig groot, dat de mijne daarbij in het niet verzinkt!

Maar dit alles is nu bijzaak, voegde hij er energiek bij. Dit alles telt nu niet meer mee. Of wij beiden nu arm of rijk zijn, wij hebben elkaar lief en, ... ik ga haar zoeken. Ik zal niet rusten voor ik haar heb gevonden.

Brand antwoordde niet op deze ontboezeming, maar ging naar Raffles toe en drukte hem de hand. — In lief en leed! In voor- en tegenspoed! Ik ben en blijf je vriend. Ik ga mee en zal je helpen zoo goed en waar ik kan.

Raffles schouderde het geweer en voelde in zijn zak naar patronen. Hij haalde haar te voorschijn met een blad papier tusschen zijn vingers geklemd.

— Waar zijn we hier ergens, Edward? vroeg Brand, die besluiteloos om zich heen keek.

— Ik geloof, dat ik het antwoord op je vraag hier in mijn hand heb, zei Raffles, terwijl hij het papier op zijn knie gladstreek en het aandachtig onderzocht.

Het was een ruw geteekend landkaartje, waarop met stippellijnen een weg stond aangegeven.

— Dit is de plek, waar wij zijn, zeide hij, zijn vinger op een cirkel plaatsend, dat het dal aangaf, waar zij zich bevonden. Als wij die stippellijnen volgen, dan komen wij weer aan de rivier en vandaar zal het ons niet moeilijk vallen onze weg verder te vinden.

Hij sloeg het vel papier dicht en zag nu, dat er iets op de achterzijde stond geschreven. Het was het ferme, kloeke handschrift van Maskawita.

Daar zag hij in één oogopslag. Hij las:

Mijnheer Johnson.

Ik dank u nogmaals voor de moeite en zorgen, die u aan mijn moeder hebt besteed. Zooals u zich zult herinneren, hebben wij afscheid van elkaar genomen en alles is tusschen ons gedaan. Denk maar dat de oude Maskawita dood is. In mijn gevoelen is dat ook zoo. Poog niet naar mij te zoeken. Ik ben onvindbaar en het zou voor u slechts tijdverlies zijn. Poog aan mij te denken, als aan iets dierbaars, dat gij voor immer verloren hebt. Ook de oude Maskawita draagt in haar hart uw beeltenis om tot het einde harer dagen. Vaarwel.

Raffles bleef eenige oogenblikken op het papier in zijn hand staren. Toen borg hij het in zijn zak, schouderde met een energieke beweging zijn geweer en beval kortaf:

— Op weg!

En het volgende oogenblik waren de beide vrienden, die met een flinken pas voortliepen in de schaduwen van het donkere bosch, dat hen in zich opnam, verdwenen.

Hoofdstuk VII.

Het einde van de goudrivier.

Hawata, het dal aan de goudrivier, de woonstede van Maskawita en hare stamgenooten, over wie zij als een koningin regeerde, was vol leven en bedrijvigheid.

De Indianen hadden de woningen alle ont ruimd, het weinige huisraad op eigengemaakte wagens geladen en stonden nu gereed voor het vertrek.

Waarheen? Niemand die het wist.

Maskawita had het bevolen en dat was voldoende.

Het halfbloed-meisje met hare zeldzame schoonheid en haar even zeldzame ontwikkeling was eenige dagen geleden thuis gekomen van een tocht, dien zij met eenigen van haar getrouwen had ondernomen.

Die tocht had ten doel gehad de twee reizigers uit Tantaal, die zij met zich mede had gebracht, om hare moeder te genezen, te overvallen en weg te voeren.

In het vorige hoofdstuk hebben wij gezien hoe dat in zijn werk gegaan was.

Waarom zij dat gedaan had?

Zij beminde Raffles met allen hartstocht en onstuimigheid eener eerste liefde, maar toch was dat niet in staat geweest haar het leven te doen vergeten van hare moeder, die de vrouw was geworden van een blanke, met al de ellende, die daarvan het gevolg was geweest.

Zij was na een oogenblik van zwakheid weer sterk geworden, had hare gevoelens met wortel en al uit haar hart gerukt en was thans weer het koele, trotsche meisje van voorheen.

Zij had hare schepen achter zich verbrand. Slechts één dag had zij zich met hare smart opgesloten in hare hut, toen was zij daaruit te voorschijn getreden, bezielde met nieuwen moed om hare plannen ten uitvoer te brengen.

Zij was besloten om met haren geheelen stam de oevers van de goudrivier, waar zij vele jaren, ver van de wereld in vrede had geleefd, te verlaten, en een nieuwe woonstede op te zoeken.

Zij had den beiden Engelschen den weg gewezen naar de rivier, waar zij gemakkelijk hun weg verder naar Tantaal konden vinden. Het was bijna ondenkbaar, dat zij op hunne schreden

terug zouden keeren om pogingen aan te wenden Hawata weer te vinden, temeer daar zij met voorbedachten rade te werk was gegaan en de vrienden den weg gewezen had naar een punt, vanwaar het uiterst moeilijk zou zijn het pad, dat zij tezamen hadden gevolgd, weer te vinden.

Maar zij wilde niet de minste risico loopen, dat op een gegeven oogenblik dokter Johnson, dien zij in hare gedachten nog steeds Ett-ouard bleef noemen, voor haar zou staan. Zij was zwak geweest, maar had met een uiterste kracht-inspanning haar sterken wil herwonnen, doch zij vertrouwde zich zelf niet, wanneer dit ten tweede male van haar zou worden geëischt. Zij had het zekere voor het onzekere gekozen en besloot te vertrekken. Waarheen wist zij zelf nog niet, maar zij vertrouwde op haar goed gesternte, dat haar een geschikte plek voor een nederzetting, meer in het noorden, zou doen vinden.

Alle voorbereidende maatregelen waren getroffen en de reis stond op het punt een aanvang te nemen.

De uitweg uit het dal liep slechts in één richting en wel naar het Westen. Daar bevond zich een smalle kloof in de rots wanden, die het geheele dal omringden en het ontoegankelijk maakten.

Toen Raffles en Brand eenige dagen geleden op een dier bergruggen hadden gestaan en tegen het vallen van den avond in het dal aan hunne voeten hadden gekeken, hadden zij in de toenemende duisternis niet gezien hoe de helling geheel in het rond plotseling overging in een steilen rotswand, waarvan een afdaling onmogelijk en dan ook nog nimmer beproefd was.

Het eenige punt, om in het dal te komen, was meer westelijk gelegen, maar deze plek was zeer moeilijk te vinden, daar de smalle kloof in den rotswand geheel bedekt was met planten en struiken, die een zoo dicht struweel vormden, dat, zelfs indien men er naar zocht, zij er onzichtbaar door bleef.

Bovendien werd de toegang vernauwd door een eigenaardig gevormd rotsblok, dat met slechts één punt op den rotsbodem steunde. Een grillige speling van de natuur had het evenwicht van dit blok uiterst stabiel doen zijn, want ofschoon het bij de minste aanraking, al was het ook maar door een kinderhand, in wiebelende beweging werd gebracht, kon men het met alle krachtsinspanning geen millimeter verplaatsen, hetgeen trouwens maar goed was ook, daar het anders langs den steilen wand op den top waarvan het stond, naar beneden zou zijn getuimeld en den toegang hebben versperd.

Dat blok had nog een eigenaardigheid. Vlak er onder bevond zich een opening in den rots-

wand en daardoor kwam de goudrivier het dal binnenvloeiën, om aan de overzijde van het dal, in een soortgelijke opening te verdwijnen.

Op haar weg door het dal zette deze kleine rivier, die in het midden van het dal een klein meer vormde, het goudhoudende zand af.

Maskawita had, vóór haar vertrek, van het goud een groote hoeveelheid laten verzamelen, omdat zij meende, dat dit haar later bij een nieuwe vestiging te pas kon komen bij het bouwen van huizen en het aanleggen van wegen.

Dit alles was nu geschied en zooals gezegd, stond de geheele bevolking van het dal in een langen stoet gereed, om op het sein van haar vorstin de reis naar het onbekende aan te vangen.

Het was op dat oogenblik, dat twee jagers met vermagerd gelaat en gescheurde kleding, hetwelk getuigde van vele dagen reizen en trekken door de woeste bosschen op de hellingen der bergen, uit een dicht woud van pijnboomen te voorschijn traden.

De grootste hunner trad, toen hij in het volle licht was verschenen, op den rotsachtigen bergwand toe en haalde een kijker te voorschijn.

— Charly, zoo riep hij uit en zijn staalgrijze oogen schitterden van een ingehouden vuur, Charly, ik geloof, dat het hier in de buurt moet zijn. Een inwendige stem zegt het mij. Kom, vooruit, laat dit onze laatste poging zijn!

De twee mannen vervolgden hun weg, maar het was hun aan te zien, dat zij zeer vermoeid waren.

Plotseling bij een kromming van het pad kregen zij een eigenaardig gevormd rotsblok in het oog.

— Daarheen! riep Raffles, want hij was het, die met Brand uit het bosch te voorschijn was getreden.

Doch op hetzelfde oogenblik, dat hij dit riep, zag hij een aantal menschelijke figuurtjes, die door den afstand zeer klein leken, op en om het rotsblok bewegen.

Deze allen waren druk in de weer met stokken en lange boomstammen, waarmede zij op een zonderlinge wijze manoeuvreerden. Zij gingen zoo geheel op in hun arbeid, dat zij de nader komende mannen niet opmerkten, tot zij vlak bij hen waren.

Toen zagen Raffles en Brand tegelijkertijd, dat de Indianen, die zich daar bevonden, bezig waren pogingen in het werk te stellen om het eigenaardige rotsblok, dat bij de minste beweging heen en weer wiebelde, te verplaatsen. Waarom zij dit deden konden de twee vrienden niet ontdekken.

Zij besloten zich er van te overtuigen en begaven zich er met gezwinden pas heen.

Op dat oogenblik merkte een der Indianen hen op en liet een waarschuwend kreet weerklinken.

Nauwelijks was die kreet uitgestorven of één enkele figuur klom op het rotsblok. Die gestalte was fraai van lijn en krachtig van houding. Een korte rok wapperde om de schoon gevormde beenen en één enkele zilveren reigerveer stak op in den hoofdband boven het linkeroor.

Raffles en Brand uitten tegelijkertijd een vreugdekreet. Beiden hadden Maskawita herkend.

Maar ook zij had de beide anderen gezien. Eén bevel weerklonk en alle aanwezige Indianen concentreerden hunne krachten op een zeker punt. Het rotsblok wiebelde en de gestalte die er boven opstond, maakte de beweging mee.

Toen klonk een kreet van afgrijzen.

Met een bovenmenselijke inspanning waren de Indianen er in geslaagd het blok een weinig te verplaatsen, het evenwicht was verbroken en met een donderend gekraak stortte het van de steile helling omlaag. Maskawita, die er tot het laatste oogenblik op was blijven staan, met zich medeslepend.

Ook de Indianen barstten in geweeklaag uit. Niemand had dit einde voorzien. Algemeen scheen men gedacht te hebben, dat het meisje op het laatste oogenblik van haar hoog standpunt zou zijn afgesprongen, maar of zij door de plotselinge beweging van het blok was verrast,

of dat zij met opzet een vrijwilligen dood had verkozen boven het zieleleed, dat haar wachtte nu zij Raffles wederom zag naderen.... het zal altijd een geheim blijven.

Nooit heeft iemand haar weergezien. Ongetwijfeld was zij door de zwaarte van het rotsblok in de kloof verpletterd.

Het is lang geleden sedert het bovenverhaalde is geschied. Raffles is weer de oude geworden. Lang heeft het verdriet aan zijn hart geknaagd, maar ten slotte heeft het leven weer beslag op hem gelegd. Zijn reizen en avonturen hebben wederom een aanvang genomen en hij is thans weer dezelfde stoutmoedige, soms roekeloze avonturier als voorheen. Maar nu en dan, wanneer hij in zijn woning is teruggekeerd om voor een korte poos uit te rusten van zijn tochten, kan hij in een melancholieke bui vervallen; dan sluit hij zich op in zijn kamer, waar, boven zijn lessenaar, een levensgroot schilderij hangt van Maskawita, dat hij zelf uit zijn geheugen heeft vervaardigd en dat haar voorstelt, zooals zij voor hem verscheen, uit het bosch te voorschijn tredend, gewapend met den pijl en boog, met den korten rok fladderend om hare beenen en met de zilveren reigerveer boven het linkeroor. In de zwarte lijst bevindt zich een koperen plaatje, waarop te lezen staat: Maskawita, het Indiaansche meisje uit het dal aan de goudrivier.

De volgende aflevering (No. 514) bevat:

EEN INBRAAK-HISTORIE.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,
ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag.
15 CENT PER NUMMER.
Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER? Sensationeele verhalen uit de Rechtspleging, in fraai gekleurden omslag. 15 CENT PER NUMMER. Elk nummer een afgerond verhaal.	BUFFALO-BILL. De avonturen van den grooten woudlooper door hem zelf verteld in fraai gekleurden omslag. 15 CENT PER NUMMER. Elk nummer een afgerond verhaal.
--	---

LECTUUR VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een volledigen Roman **20 CENT** Geen periodiek heeft zoo'n rijken inhoud

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.